

ason
215
P
924+

tuổi ngọc

tuần báo của tuổi vừa lớn

LUYEN 1978

TUẦN LỄ TỪ 18-5-72 | số 51 | BỘ MỚI | giá 60 đ.
ĐẾN 25-5-1972

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA TUỔI VỪA LỚN

CHỦ NHIỆM : DUYÊN ANH VỮ MỘNG LONG
THƯ KÝ : ĐÌNH TIẾN LUYỆN, TỪ KẾ TƯỜNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN

VĂN

phượng thán năm
mưa lá me
đóa trà mi
giọt nắng
khoảng nhớ mộng mênh
chút sa mù trong nỗi nhớ
bóng lạ

DUYÊN ANH
PHƯƠNG THỦY
TRÂM ĐỂ THƯƠNG
THỰC QUI
ĐỒNG THẢO TÍM
HOÀNG MINH
PHÙ TRẦM

THƠ

hoài thanh — thể luân — nguyên hoài mỹ — dương nguyệt
thu — lê công minh — hà mật thương — tôn nữ thu dung —
đoan thụy — trần đức giao — hiền thý họa mỹ

TRUYỆN DÀI

trình mộng
vuông cổ hện
mùa áo vàng

HOÀNG HẢI THỦY
ĐÌNH TIẾN LUYỆN
TỪ KẾ TƯỜNG

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
bệnh mới lớn
bóng hồng cho tình đầu
biết một biết mười
chạp phở
tuổi ngọc và bạn ngọc

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
NGUYỄN TUẤN ANH
HOÀI MÂY
NGUYỄN THẾ
KIẾN VÀNG
DUYÊN ANH

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — Đ.T. : 23.595

BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBT NGÀY 24-4-1971

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

chào mừng những con số 50

Tòa soạn phải chào mừng, đặc biệt, những con số 50 vì trong đó có một số kỷ niệm, số 53, kỷ niệm Đệ Nhất Chu Niên. Lời chào mừng đã trễ vì tuần trước không có chỗ, cái mục lục bởi gấp rút cho kịp số báo ra đúng kỳ hạn nên đã phải « di tản chiến thuật » vào trang 1, không đẹp mắt tí nào. Đó là lời cáo lỗi thứ nhất. Lời cáo lỗi thứ hai là của Ngọc thân ái. Chị Ngọc từ một tháng nay ngủ mũi mưa gió đầu mùa ốm đau liên miên nên đã để thư ngập ở ngăn kéo tòa soạn, khiến nhiều bạn ngọc biên thư về hỏi han, trách móc. Chị Ngọc nay đã bớt, tòa soạn liền trao bút cho chị và từ tuần tới, Ngọc-thân-ái sẽ trò chuyện trở lại với bạn ngọc. Một tháng qua không phải riêng gì Ngọc-thân-ái đau mà hình như cả tòa soạn « đau ». Chủ nhiệm mệt mỏi trao bút bài « phóng » lại cho Thư ký Tòa soạn sau mấy tháng tời gò gẫm cho PHƯƠNG VĨ nở kịp vào mùa hè. Thêm nữa tình hình chiến sự khiến báo không đi tới được một số tỉnh, sức khỏe của Chủ nhiệm sa sút thấy rõ, Chủ nhiệm sực ký trong khi số báo cũ trả về tăng kỷ. Một đồ biểu biến thiên nghịch chiều trên gương mặt chảy dài của một đời Chủ nhiệm đã ba bốn lần mà chưa được một lần ăn mừng Đệ Nhất Chu Niên của tờ báo mình làm chủ. Tuần rồi Tuổi Ngọc có loan tin « tòa soạn chấp thuận cho Chủ nhiệm... nghỉ dài hạn ăn lương » để Chủ nhiệm dưỡng sức. Nhưng Chủ nhiệm không chịu, sắp ăn mừng Tuổi Ngọc thôi nói nên Chủ nhiệm quyết phải vùng lên, đánh lớn. Chủ nhiệm lại... làm đơn xin việc trở lại. Tòa soạn vui mừng chấp thuận ngay. Vậy thì tuần tới, hoặc là từ số Đệ Nhất Chu Niên. Chủ nhiệm kiêm Chủ bút sẽ cống hiến bạn Ngọc một truyện dài. Một tuần hay hai tuần nữa cũng gần thôi, mong rằng tình trạng sức khỏe của Chủ nhiệm không thay đổi, nghĩa là để tôi khỏi mang tiếng mình đã nói cuội.

đình
tiến
luyện

thiện chí hay hoàng hôn của những hippies Việt Nam

Theo tin các báo, hơn 30.000 hippies Saigon sẽ cùng xuống tóc và tình nguyện đầu quân diệt giặc. Mầu tin nhỏ nằm khiêm tốn ở một góc trang báo nhưng làm nhiều người chú ý đặc biệt. Vẫn theo tin trên, thì các «lãnh tụ» hippies này đang vận động đề xin phép tổ chức một buổi họp mặt cuối cùng của cuộc sống hippies tại sở thú. Hôm đó họ sẽ cùng xuống tóc để tỏ thái độ của người trai trong lúc nước nhà lâm nguy. Và sau đó, họ sẽ cùng nhau xuống phong đầu quân. Trong giai đoạn khẩn trương của đất nước, mọi người dù muốn dù không cũng phải lưu ý tới. Các mặt trận sôi động dữ dội. Dân tị nạn bơ vơ đói rách đang cần sự giúp đỡ. Các trường đại học và cao đẳng đã được đóng cửa, dù tạm thời, để các sinh viên tham gia công tác phòng vệ và cứu trợ. Thì hành động của các thanh thiếu niên mệnh danh là hippies khá đúng lúc.

Vả lại, lệnh thiết quân luật và đơn quân đã ảnh hưởng rất lớn đến các hippies này. Trong đó có việc đóng cửa các nơi du hí, hạn chế đến tận đa các nơi ăn chơi, gọi nhập ngũ thanh niên 17 tuổi, dĩ nhiên có một số lớn hippies. Dù sao việc làm này của các hippies, nếu có, sẽ gây một tiếng vang lớn cũng như đánh một đòn tâm lý với phía bên kia, rằng nhân dân phía bên này dù không muốn chiến tranh, nhưng không vì thế mà chấp nhận sự hiện diện của họ ở miền Nam này. Và sự bất công cũng như mặc cảm giữa những người trong thành phố và kẻ ngoài mặt trận sẽ được xóa nhòa đi phần nào. Nhà nước cần lợi dụng cơ hội này để chứng tỏ chính nghĩa của mình. Đòi hỏi từ những chi tiết nhỏ nhặt. Lâu nay nhà nước muốn bài trừ tệ trạng thanh thanh thiếu niên lêu lổng, la cà, tụ họp trên các đường phố, quán nước. Bây giờ quân đội lại đang cần nhân lực tự nhiên cả hai điều được đáp ứng, dù một phần. Nếu những điều trên xảy ra như dự tính thì đây có lẽ là hoàng hôn của hippies Việt Nam, do thiện chí của chính họ (Phạm Thống)

kẻ ngồi chơi xơi nước người ôm đồm lắm việc

Tổng Thống Thiệu vừa giao phó thêm cho Phó T.T. Trần Văn Hương lo công việc cứu trợ đồng bào nạn nhân chiến cuộc. Ai bảo chức vụ P.T.T. ngồi chơi xơi nước. Từ khi nhận chức P.T.T. đương nhiên là chủ tịch tới ba cái Hội đồng: Văn Hóa Giáo Dục, Kinh Tế Xã Hội và Phát Triển Sắc Tộc. P.T.T. Hương

đã phát động phong trào «Khôi phục truyền thống học đường», «Chấn hưng đạo đức». Ông tuyên chiến với sách báo khiêu dâm đầu độc tuổi trẻ. Rồi ông lãnh vụ diệt tham nhũng. Mà vụ Quý Tiết Kiệm Quân Đội được ông lãnh trách vụ lo điều tra. Những vụ này chưa thấy đi tới đâu. Có lẽ chúng tạm thời bị rơi vào quên lãng. Bây giờ cùng với sự bộc phát dữ dội của cuộc chiến và con số nạn nhân chiến cuộc tăng lên một cách đáng ngại. Ông Phó Tổng Thống tuổi này lại lãnh trách vụ cứu trợ. Còn ông Quốc Vụ Khanh Phan Quang Đán, người thường xuất hiện trong các kỳ cứu trợ trước không thấy lên tiếng. Và người tặc trách nhất có lẽ là ông Tổng Trưởng bộ Xã Hội. Ông Bác sĩ này từ ngày rơi đài trong cuộc bầu cử Quốc Hội năm rồi vẫn im hơi lặng tiếng. Tốt. Nhưng lúc này, lúc những đồng bào nạn nhân chiến cuộc đang trông chờ sự giúp đỡ hơn bao giờ từ mọi phía thì ông lại im tiếng. Lạ thật. Vẫn biết công tác cứu trợ là công việc chung của tất cả mọi người. Nhưng dù sao ít nhất bộ Xã Hội cũng là cơ quan có trách nhiệm lớn nhất trong việc này. Đã có một số cử chỉ thể hiện đó. Nhưng chưa tới đâu. Tất cả mọi người, mọi đoàn thể đã và đang cố gắng hết sức trong việc lạc quyền và cứu trợ ủy lạo đồng bào chiến nạn đó nhưng cũng chưa tới đâu. Cụ PTT «bao» nhiều quá sợ có thể chẳng? Công việc cứu trợ là nhiệm vụ chung của mọi người. Và là một vấn đề cấp bách. Không thể lơ đãng rơi «rơi vào quên lãng» như những đề xướng, những phát động hào hùng trước kia. Hãy chia đều công

việc ra làm chừ. Kẻ ngồi chơi xơi nước, người ôm đồm lắm việc trong lúc này coi sao được. (Phạm Định)

vấn đề đồng bào tị nạn tại thị xã Nha Trang

Hàng trăm chiếc xe đò, xe lam, xe nhà binh... mang đầy ắp những những vật dụng, súc vật và những nạn nhân chiến cuộc từ Pleiku, Kontum, Bình Định.. đang bơ vơ lạc lõng ở trung tâm thị xã Nha Trang. Những chiếc xe chuyên chở mang bên hông những lộ trình thật lạ, mang trên mình những khuôn mặt bơ phờ hốc hác nhưng thoáng vui mừng vì đã đến được một vùng đất tương đối bình an, hiền hòa. Những chiếc xe di tản mang đầy đất đỏ vùng cao nguyên và bụi đường hiện diện trên các vỉa hè, bóng mát đã xáo trộn phần nào đời sống tinh cảm của người dân Nha Trang và là một vấn đề nhân đạo, bác ái, vị tha mà các nhà lãnh đạo tinh thần đã và đang phải suy nghĩ. Trong mấy ngày đầu tiên, những cơ sở giáo dục của Thiên Chúa Giáo và Phật Giáo đã đón nhận hơn 5.000 đồng bào từ các nơi trong số khoảng 8.000 người đã đến Nha Trang. Đức Cha Nguyễn Văn Thuộc, Giám mục địa phận Nha Trang và Đại Đức Thích Thiện Bình, Chánh đại diện GHPGVNTN thị xã Nha Trang đã cùng cho thiết lập trung tâm tiếp cư và chỉ thị cho thuộc cấp giúp đỡ cho đồng bào tị nạn về mọi phương diện sẵn có. Cơ quan Công giáo Tiến hành Caritas sau mấy ngày hoạt động cũng đã tiếp nhận hơn 1.400 đồng bào và kỹ nhi viện Phước Điền (Phật

Giáo) vừa nhận được khoảng dưới 400 em có nhi từ có nhi viện Nguyễn Thiều, Qui Nhơn đi tản vào trong giai đoạn đầu. Hiện hai cơ quan trên làm thủ tục để mua gạo và sữa theo giá chính thức nhằm đáp ứng cho nhu cầu của người tị nạn. Hiện nay, trong tuần lễ đầu tiên, đồng bào đã phải sống lây lất tại các vỉa hè, dưới gốc cây cổ thụ, bờ biển... Người ta chưa ghi nhận một hành động nào khá dễ chứng tỏ sự lưu tâm ưu ái của chính quyền một cách hữu hiệu mà nhất là vấn đề tạm trú. Chính quyền thị xã Nha Trang nói với đồng bào tị nạn là họ đang chuẩn bị và sẽ hoạt động để trấn an tinh thần dân chúng. Họ bảo là sẽ đặt một văn phòng ủy ban tiếp cư tại trước ga xe lửa Nha Trang. Ủy ban này có nhiệm vụ hướng dẫn và giúp đỡ đồng bào tản cư và làm việc thương trực, nếu cần thì sẽ có xe để giúp phương tiện di chuyển cho đồng bào. Ba ngày sau khi thông cáo ấy ban hành, tại ga xe lửa luôn luôn có khoảng 20 xe đủ loại (mang cả gia đình và tài sản) trong ngóng, đợi chờ tại cửa của chánh quyền qua ủy ban tiếp cư nhưng họ hầu như đã thất vọng. Chính quyền thị xã Nha Trang đã làm lễ sơ giao kết tinh tương thân tương trợ với đồng bào tị nạn một cách không mấy nhiệt tình. Chúng ta tha thiết mong đợi ở sự giúp đỡ tích cực và thiết thực hơn của chính quyền cũng như đồng bào ở thị xã Nha Trang. (Hò Văn Tâm)

Đóng cửa đại học sinh viên sẽ làm gì

Tin đóng cửa đại học đã thành sự thật khi chính phủ ban bố mới đây. Theo tin trên báo thì đến ngày 17-5-1972 các trường đại học và cao đẳng chuyên nghiệp ngưng hẳn việc giảng dạy để sinh viên trình diện và đoàn ngũ hóa. Giữa tình hình chiến sự dẫu

sôi lửa bỏng trên khắp các quân sự việc đóng cửa trường học được như hợp thời dù về phía hậu phương các hình ảnh yên ổn sẽ coi như là chấm dứt. Mặt khác, sinh viên chắc đã quen với quân sự lắm, do kỳ thụ huấn quân sự mà họ xem đi nghỉ mát có đều đặn hằng năm khóa đi nữa, nhưng việc ngũ hóa sinh viên thành công về tác động tâm lý nhiều hơn. Hình ảnh thảm thương trên đường chạy giạt của dân chúng, hình ảnh gian khổ của lính tác chiến ở các tuyến đầu chiến tuyến không thể nào nằm chung hình ảnh của SVHS nam nữ nhợt nhạt trong các khuôn viên, giảng đường. Chỉ có hình ảnh chung của chia sẻ trách nhiệm của bao thanh niên lớn lên trong khói lửa âm thầm gánh vác trách nhiệm nặng nề trong một đất nước khổ cực nhất thế giới này. Vì vậy tạm tránh tình trạng phồn thịnh giả tạo tại các phần đất xáo trộn khác như là việc làm phải. Tuy nhiên, cần phải cần thận trọng khi xử dụng thành phần ưu tú của quốc gia. Không thể làm như một tờ báo vừa đăng tải, là sinh viên đã học quân sự sẽ được học nốt cho hết giai đoạn II để đưa đi tác chiến. Trừ thành phần bình thường không kể, chúng tôi mong là không bao giờ xảy ra việc đó. Làm như thế chúng ta đã vô tình phí bỏ bao nhiêu công trình đầu tư tinh thần vào các trận chiến cấp thời mà thành phần trên chưa hề có kinh nghiệm. Cách hay nhất là nên thành lập một đơn vị đoàn bảo vệ thủ đô hoặc, có thể liên đoàn bảo vệ các tỉnh quê hương riêng của các sinh viên ngoài công tác canh gác, chiến đấu cần thiết là rất có khả năng thiện chí trong công việc lợi ích khác như cứu trợ, kiểm soát, giúp đỡ hành chánh, thương, dọn vệ sinh... Đó là chưa kể việc hỗ trợ tinh thần rất đặc biệt mặt trận. Như vậy, việc đóng cửa trường học sẽ mang ý nghĩa gọn và sạch cho hậu phương. (Lê Tiến)

phượng tháng năm

DUYÊN ANH

Phượng đó. Như một con chim đã trở về cành cây cũ của nó sau ngày soái cánh phiêu du, Phượng đã trở về ngồi ở chỗ cũ. Đón chào nồng nhiệt nhất là những gói ô mai, những lá thư tình còn ngại ngần dám ký tên đề trong ngăn bàn của nàng. Phượng đó. Nàng đâu mới đây thôi, tất cả đều đã cảm và mù và chết vì một lời nguyện thề của bà tiên ác độc. (Tại sao đã là tiên lại còn ác độc?) Khi Phượng lớp, tất cả đều sống dậy, mở mắt và lên tiếng. Bàng đên, bàn ghế, song bút mực cùng lên tiếng một lúc. Phượng đầy quyền uy, phép tích mà không rõ. Mà chẳng ai rõ, trừ những cậu học trò yêu nàng. Hương Phượng thơm ngập gian lớp. Khuôn mặt Phượng rực rỡ làm ánh sáng mặt trời ghen giận. Đôi mắt Phượng mơ hồ hơn, quyến rũ hơn. Tôi lớp muộn một chút. Tôi cố ý đến sau Phượng. Phượng chào tôi bằng nụ cười. Chờ tôi ngồi vào chỗ, Phượng quay xuống:

— Chào anh Tùng !
— Chào « cô nương » !
— Anh Tùng có mang vở tới cho Phượng không ?
— Có.
— Anh chép hết bài giùm chứ ?
— Chép hết.
— Vậy đền công anh một hộp dầu Con Hồ.
Hai chúng tôi cười vui. Tôi hỏi :
— Tại sao Phượng biết Tùng đến nhà lấy vở ?
Phượng nheo mắt :
— Bà chị của Phượng tả hình dáng anh chàng Tùng ấy.
Tôi nói :
— Lần sau tôi cải trang.
Phượng mỉm cười :
— Có ai trách anh nói dối đâu. Anh sắp nói dối Phượng nếu Phượng hỏi chiều qua anh có ra bến xe đón Phượng không. Phượng biết anh nói dối nên không hỏi nữa. Nhưng Phượng...
— Nhưng Phượng sao ?
— Đoán rằng anh muốn vẫy tay cho Phượng ở sau một cột đèn. Phải thế không ?
— Không.
— Tiếng « không » của anh nghe thú vị quá. Phượng có nhiều quà cho anh lắm. Chiều nay, anh tới nhà Phượng nhé ?
— Tôi sẽ mang quà của tôi tới.
— Gì đó ?
— Những món để mở một cửa hiệu.
— Biết rồi. Trong ngăn bàn đang sẵn. Những bức thư gói những trái ô mai. Anh đứng bán ô mai với Phượng chắc là đắt hàng.
— Tôi đã nghĩ thế và nghĩ cả những trái ô mai đi đi về về...
— Vậy phải thêm chân vào huyền thoại ô mai và anh nên cho gói ô mai một huyền thoại.
— Giấy gói ô mai tự nó đã có huyền thoại.
— Ra sao ?
— Những bức thư tình lén bỏ vào ngăn bàn học của cô bạn cùng lớp Phượng, tự nhiên, đập nhẹ lên tay tôi :
— Tuyệt diệu ! Phượng không muốn anh tới nhà Phượng chiều nay đâu. Mà muốn cùng anh ra bờ sông ngắm dòng nước tháng giêng,
Tôi cảm giác như Phượng vừa xoa chút dầu Con Hồ lên tay tôi. Chất dầu thấm qua da, vào thịt và truyền đến tim một ấm nồng vừa độ. Trước tượng một ngọn cỏ buồm thiu sau những ngày mưa dầm chợt thấy ánh nắng đầu xuân. Tôi là ngọn cỏ ấy. Ngọn cỏ ngậm giọt sương và giọt sương lung linh dưới ánh nắng. Ngọn cỏ ngậm đầy tâm sự nhưng ngọn cỏ không biết lẽ tâm sự của mình cho ánh nắng nghe. Giờ ơi, sao tôi có thể ngẩng đầu

Bao nhiêu là nhớ nhưng. Nhớ nhưng trọn tháng giêng. Tháng giêng chỉ thiếu Phượng mười mười hai hôm cũng coi là thiếu Phượng đầy tháng. Nhớ nhưng muốn bỏ trường mà đi. Nhớ nhưng muốn làm lãng tử trốn nhà phiêu bạt, muốn trở thành thi sĩ để có lần được than thở giống Nguyễn Bính : « Minh tôi trời bắt làm thi sĩ », Nhớ nhưng đốt hàng trăm điều thuốc. Váy mà ngọn cỏ gặp ánh nắng, Ngu Lang gặp Chức Nữ, đã chỉ nói những chuyện vớ vẩn. Thế gọi là tình yêu chăng ?

— Anh Chương..
— Dạ !
— Mới xa anh vài hôm anh đã quên.
— Hở ?
— Anh có nhớ Phượng không ?
— Nói dối hay nói thật ?
— Nói thật.
— Không, tôi không nhớ Phượng.
— Thế là anh nói dối. Phượng sợ anh nói thật.
— Tôi đã nói thật.
— Anh nói dối.
— Thì tôi nói dối.
— Anh nhận được thư của Phượng chứ ?
— Thư nào ?
— Anh lại nói dối. Thôi, Phượng không hỏi chuyện thư nữa. Mà Phượng cũng không gửi thư cho anh.
— Thế à ?

Hai chúng tôi nhìn nhau, thấy rõ tâm hồn nhau ở mắt của mỗi đứa. Phượng chưa nói Phượng muốn xin tôi điều gì. Đã qua Tết rồi. Chiều nay chắc Phượng sẽ nói.

— Anh nhớ chưa ?
— Nhớ gì ?
— Chiều rày chúng mình ra bờ sông.
— Tôi đón Phượng ở đâu ?
— Ở cổng trường.

Thầy đã vào lớp. Tôi trả Phượng những quyển vở. Chưa bao giờ tôi lắng tai nghe thầy giảng bài như bây giờ. Tôi nghĩ tôi quẽ thế Phượng xin cho tôi và lời thán ở đền Ngọc Sơn đã dạy. Có khi yêu nhau người ta thường cầu chuyện cho nhau ? Tháng Năm chả còn bao nữa. Tôi giống những cây hồi, những cây phượng, chờ đến tháng Năm sẽ nở hoa ? Thầy nói tuần sau sửa soạn thi đệ nhị lục cá nguyệt. Thi xong đệ nhị lục cá nguyệt là vừa hết chương trình học. Chúng tôi sẽ có ba lần thi thử và các thầy sẽ nghiêm khắc, hạn định thi giờ đúng như ở trường thi thật. Tôi không lo ngại chuyện thi cử. Thành ở đền Ngọc Sơn muốn tôi đỗ là Phượng muốn tôi đỗ. Tôi không cần biết đỗ đạt hay trượt vở chuối tương lai tôi sẽ ra sao. Chỉ cần đỗ cho

Phượng vui là đủ. Và vì Phượng, tôi phải đi. Phượng ơi, Phượng có biết thế không ?

Giờ ra chơi. Tôi yêu những giờ ra chơi. Cuộc đời bên ngoài sân trường không có những giờ ra chơi. Tôi hiểu thế. Và tôi không thích chuyện tương lai. Vì tương lai khi ra nghĩ đến là ta đã tính chuyện bỏ trường mà đi. Tôi rất mến sân trường của tôi. Sân rộng thênh thang và có nhiều cây phượng lớn. Mùa hè, phượng nở đỏ rực rỡ, ve sầu kêu ran ran. Kỷ niệm khởi từ những đơn sơ, tầm thường đó. Gốc cây phượng này ta đã ngồi. Thân cây phượng kia ta đã khắc tên ta. Năm ngoái, năm xưa chỉ là thế. Năm nay, ta đã dựa vào thân cây phượng cùng người bạn gái tên Phượng, ta nói chuyện cùng nàng và hồn ta bay tới phượng trời xa xăm.

— Chào chị Phượng.

Tùng lên tiếng. Anh ta kiêu cách trước mặt Phượng :

— Chị mang về Thái nhiều Hà Nội quá.

Phượng cúi nhìn tà áo của mình :

— Hà Nội, anh lắm chẳng ?

Tùng nhún vai :

— Tôi không lắm. Tôi tới xin lỗi chị. Bạn Chương nói chị đã giận tôi vì tôi mời chị lên gắn hoa và chị chê bài thơ của tôi ngắn.

Phượng nói :

— Bài thơ của anh ngắn thật.

Tùng cười :

— Bạn Chương nói chị về bằng máy bay, tôi đã đón hụt. Bạn Chương khoe chị viết thư nhắn bạn ấy ngày chị về.

Phượng hỏi :

— Anh đón tôi làm gì ?

Tùng đáp :

— Đề xin lỗi chị thật sớm và hứa sẽ làm bài thơ dài hơn.

Tùng đưa hai tay lên vuốt hai cánh phượng của mái tóc :

— Mấy hôm chị nghỉ, lớp học buồn quá. Bạn Chương đồng ý chứ ?

Tôi lắc đầu :

— Riêng tôi, tôi không buồn.

Tùng hạ tôi :

— Thế thì bạn là gỗ đá, rong rêu...

Phượng bênh tôi :

— Có thể lắm. Nhưng anh Tùng, lại sao anh không gọi tôi là « cô nương » ?

Tùng đỏ mặt. Anh ta ấp úng :

— Chào chị Phượng...

Rồi bước vội. Tôi trông theo Tùng. Ái ngại. Tôi nghĩ rằng nếu Tùng đã ngồi chỗ của tôi từ tháng chín và tôi ngồi chỗ của Tùng, tôi sẽ là Thủy Tinh. Phượng ngó tôi, cười :

(Xem tiếp trang 63)

CON ĐƯỜNG EM ĐI QUA THẾ LUÁN

nẻo về cư xá cong cong
em đi

thơ cũng một dòng trôi theo

bằng khung

trời ngả sang chiều

áo bay đường đã ít nhiều xót xa
đường em

giọt lệ mây pha

cơn mưa cuối hạ

che mờ mắt trong

lên non

bởi lá cây rừng

trăm năm

cây lá ngấp ngừng không thừa

trở về

hỏi gần sông mơ

thuyền qua bến vội

xa bờ tịch liêu

bờ vờ

con én gọi chiều

thương em

bóng nhỏ

bước điu dặt sa

gió bay

vùng tóc hững hờ

ngần ngờ

sương rớt

trên bờ mi cong

nhìn ta

áo rách vai sờn

thương em ngày nọ

áo vờn sương thu

mộng về ngủ lại rừng mơ

đôi hoa

đôi áo sang mùa chưa em

cung hoang

động tiếng tơ chim

giật mình

con bướm

bay tìm áo xưa

mai về

say ngủ trên ngàn

gối đầu lên tuổi trắng vàng

nhớ sao

em xưa

má thắm môi đào

hái sâm thương nọ

gửi vào mắt trong

từ em cánh én băng trùng

ngày hoang vu

rớt một dòng xanh xao

kia em

áo lá thay màu

sương thu

vừa trải

dưới cầu mộng hoa

về thôi

phổ thị mù xa

năm canh

rủ bóng trắng ngà vào thơ

về thôi

hẹn cuối cơn mơ

bên trời huyền ảo

ta chờ em sang

ĐÓA TRÀ MI TRĂM ĐỂ THƯƠNG

Mỗi ngày có bao nhiêu giờ khắc, hình như tôi đều dùng để nghĩ và nhớ đến Trà Mi. Trà Mi dễ thương quá, tôi nghĩ như thế và vẫn mãi cho là như thế vì tâm hồn tôi bị trói buộc bởi những tia nhìn, lời nói của Trà Mi...

— Anh Nguyễn, vào giáo đường với Trà Mi nhé.

Tôi lo sợ, vâng, hình ảnh ngôi giáo đường luôn luôn làm tôi luống cuống ngẩn ngơ, tôi kỳ lạ quá, tôi không phạm tội với Chúa tại sao tôi lại sợ không khí giáo đường? Tôi chớp mắt và nói thật nhanh:

— Thôi, Trà Mi vào đó làm gì.

Trà Mi mỉm cười, nụ cười như một bông hoa nở hết cánh đẹp để và bao dung vô cùng:

— Vào cầu nguyện cho ba mẹ, cho anh và cho Mi. Vào anh Nguyễn nhé.

Tôi cầm tay Mi, bàn tay thon trắng nhỏ năm ngón tay dịu dàng mềm mại:

— Mi vào cầu nguyện đi, nhớ cầu nguyện cho anh nữa.

— Anh không vào à.

Tôi lắc đầu. Mi chớp mắt buồn buồn, đôi mắt sắp long lanh những hạt lệ nhỏ. Tôi mỉm cười nhìn chân Mi bước trên từng nấc thang xám. Tôi nhìn

ra xa, mưa nhỏ hạt rơi nhẹ trên thảm cỏ xanh mượt êm ái. Tôi để đầu trần và đi trong mưa, tôi đi qua hết con đường lát gạch màu đỏ, hai bên có thật nhiều hoa màu trắng, những nụ hoa thơm ngát hương hoa, Tôi nghĩ đến Mi, đến những câu nói thơ ngây, những nụ cười hiền hậu. Tôi già dặn quá, sợ hồn nhiên đã đánh mất tự bao giờ sau nhiều năm tháng từng trải. Trà Mi còn quá trẻ con, lên giáo đường luôn luôn để cầu nguyện. Mi đẹp như một thiên thần, thiên thần có đôi cánh trắng ve vuốt tâm hồn tôi gió thổi mang theo hương mưa và mùi cỏ dại làm cho tôi bụi ngùi. Tôi đi thăm lảng qua những vuông cỏ và nghĩ đến Mi, nghĩ đến đôi mắt nai tơ ấy. Ngày mai tôi lại đi xa, tôi không dám nói với Mi tin này, vì sao tôi không rõ, có lẽ tôi sợ những giọt nước mắt của Mi ngọt ngào rơi xuống má, tôi sợ ánh mắt Mi buồn đến ngẩn ngơ. Tôi nghĩ đến chuyến đi xa vài mươi ngày, lênh đênh trên sóng, nằm trong lều thương nhớ đôi mắt Mi, tôi lãng mạn quá, bây giờ tôi trông thấy Mi đứng trên bậc thềm xoè tay vẫy tôi và mỉm cười. Tôi bước đến với cảm tưởng sẽ được Mi làm dịu nỗi buồn đang bùng cháy trong hồn. Mi chớp mắt.

— Anh Nguyễn đi đâu vậy?

Tôi mỉm cười, giọng nói của Mi nghe dịu dàng và ngọt ngào quá. Mi cũng nụ,

— Mi bảo anh không nghe, trời đang mưa cơ mà.

Tôi lại cười nhẹ:

— Chẳng sao đâu, anh khỏe lắm.

Mi lắc đầu:

— Không được, anh ướt hết cả tóc, Mi không thích đâu.

Câu nói vừa thoát ra nghe nũng nịu quá. Chúa ơi, tôi nghe lòng dịu lảng như vừa thưởng thức một câu thánh ca ngọt ngào. Mi nghiêng mặt.

— Sao anh Nguyễn buồn?

Tôi lắc đầu, tôi nắm lấy tay Mi, cả hai bước xuống từng bậc thang nhỏ, tôi đưa Mi ra khỏi giáo đường, Mi đi chậm chậm, hai chân tinh nghịch dẫm trên những giọt nước nhỏ nằm trên mặt đường. Tôi nói khẽ về chuyến đi ngày mai. Mi ngược nhìn tôi với đôi mắt long lanh rồi cúi xuống. Mi khóc. Tôi im lặng, tôi thừa thãi quá, tôi trách mình sao kém hoạt bát, tôi thiếu tự chủ và luống cuống, nhưng dù cố gắng tôi chỉ nói được một câu thật ngắn và thiếu nhiều ý nghĩa:

— Trà Mi làm sao vậy?

Mi cười gượng và khẽ cúi đầu.

— Không có gì đâu anh Nguyễn.

Tôi tìm lại được chút can đảm.

— Mi nói dối. Mi khóc hở?

— Không, nước mưa ấy mà.

Tôi và Mi cùng im lặng, mưa vẫn rơi nhẹ nổi im lặng kéo dài trên suốt đường về, đưa Mi đến cổng nhà rồi quay đi. Tôi đốt một điếu thuốc, khói xanh bay lên cao lảng đãng, tôi thấy lòng buồn hơn bao giờ.

Đà Lạt, ngày ... tháng ... năm ...

Anh Nguyễn thân,

Buổi chiều nay, với cơn mưa đi lạc, Mi tìm lên giáo đường, sỏi đá ngàn năm vẫn ghi dấu thương yêu, anh Nguyễn đi được 12 ngày rồi, Mi cầu nguyện cho anh thật nhiều, cho anh được bình an và không gặp nhiều lo lắng. Lúc trở về, tự dưng Mi khóc một mình, Mi đi chậm chậm suốt con đường vắng và nghe buồn vô cùng. Anh Nguyễn có giận Mi không? Mi không nghe lời anh, Mi hay khóc quá, nước mắt trở nên quen thuộc vô cùng. Anh Nguyễn than buồn làm sao Mi vui được, nhất là dạo này trở lại hay mưa, mưa bay nghiêng nghiêng trông huyền ảo lạ. Mi thương trời buổi chiều quá, để mà nhớ những lúc Mi đi đến giáo đường với anh Nguyễn. Nhắc đến Mi lại buồn, anh Nguyễn cố an, cố ngủ, cố vui như anh Nguyễn bảo Mi vậy. Nhé.

Thương

Phạm Nguyễn Trà Mi

Tôi gấp tờ thư xanh mỏng, chầm thước hút, buổi tối đen thăm thẳm, những vì sao chiếu lấp lánh rạng rỡ. Trời như Tra Mi nỡ bao giờ hết. Trời vào khuya thật buồn...

chỉ một lần và chẳng bao giờ

HOÀI KHANH

Một lần ta nhớ thiên thu
Trên hai con mắt mịt mù của em
Một lần ta biết ru êm
Khi nghe rạo rực trên rèm mi cong
Một lần ta biết long đong
Khi đôi môi ấy nói « không » thật buồn
Một lần ta biết đau thương
Khi đôi mắt ấy trào tuôn giọt vàng
Một lần ta biết ly tan
Khi em bỏ cuộc hồng nhan rửa chùng
Ta về ôm mặt rung rung
Thiên thu từ đây vô cùng chiêm bao.

NGUYỄN THẾ

mandat international

1) Mandat international là gì? Làm sao mua, mua ở đâu? Giá chánh thức hiện nay của đồng quan Pháp?

2) Tiểu sử và sự nghiệp của Pierre Corneille. Sơ lược về tác phẩm *Le Cid*.

3) Ở Saigon có trường nào dạy chụp hình không?

(THANH TRANG, Cholon)

1) Không có « mandat international » theo đúng danh hiệu này. Tuy nhiên có những cách trả tiền bằng ngoại tệ theo như ý nghĩa của chữ đó.

Vì ngoại tệ của ta ít nên luật lệ hối đoái (mua và xử dụng ngoại tệ) Việt Nam rất khắt khe, muốn đổi tiền để thanh toán các món hàng mua tại ngoại quốc rất khó. Riêng đối với những vụ thanh toán cần thiết, trị giá ít, nhất là đối với giới sinh viên, học sinh cần phải mua những vật dụng có tính cách văn hóa, giáo dục ở ngoại quốc, có 2 cách mua ngoại tệ dưới hình thức các phiếu :

a) « Phiếu Unesco » mua tại Ủy ban Quốc gia Unesco tại Bộ Giáo Dục, đường Lê thánh Tôn, Saigon.

b) « Phiếu hồi đáp » (coupon-réponse) mua tại Bru Điện Saigon. Bất cứ người nào có thể cần cước cũng được mua 2 phiếu hồi đáp, mỗi phiếu trị giá 80.1 VN tương đương với 1,1 NF (quan Pháp).

Giá chánh thức của đồng quan là 26.1. VN. Nhưng hối suất này chỉ được áp dụng cho một vài trường hợp đặc biệt (cũng như hối suất 1 Mỹ kim : 118đ. VN). Ngoài ra phải theo hối suất tự do hiện nay khoảng 73đ. VN = 1FN.

2) Pierre Corneille sanh ngày 6-6-1606 tại Rouen. Ông học rất giỏi, tốt nghiệp luật học và định làm nghề luật sư. Ông không bao giờ có ý định viết văn cho đến ngày nổi hứng soạn một vở hài kịch (*Méliste*) dựa vào một câu chuyện xảy ra tại Rouen. Vở kịch *Méliste* được trình diễn tại Ba Lê năm 1629 và được hoan nghênh. Ông tiếp tục viết hài kịch từ 1633 đến 1636. Năm 1636 ông sáng tác « *Le Cid* » và được nhiệt liệt tán thưởng. Từ 1636 đến 1652, ông liên tiếp sáng tác những vở kịch thơ trữ danh: *Horace*, *Cinna*, *Polyencte*, *Rodogune*, *Heraclius*, *Nicomède*.

Năm 1652, vở *Pertharite* bị chê làm ông đau khổ và quyết định rời bỏ kịch trường. Nhưng sự « ra đi » đó chỉ nhất thời vì năm 1659 ông đã trở lại với vở bi kịch « *Oedipe* » hồi đó được coi là tác phẩm hay nhất của ông. Tiếp theo ông cho ra đời liên tiếp 10 vở kịch nhưng không được ưa chuộng mấy. Hơn nữa, từ năm 1661 trở đi, ông đã gặp phải một sự cạnh tranh đáng sợ nơi Raci-

ne. Corneille chấm dứt sáng tác năm 1674 Ông qua đời năm 1684 tại Ba Lê.

Tóm tắt sự nghiệp văn nghệ của Corneille, Vo'taire viết rằng « kịch thơ của ông là nơi đào luyện sự cao cả của tâm hồn vì luôn luôn ca ngợi sự chiến thắng của ý chí trước tình cảm trong việc thực hiện một nhiệm vụ khắt khe và quyết liệt — và điều đó chính là sự anh hùng ».

Vở kịch thơ « Le Cid » tóm lược như sau :

Don Rodrigue và Chimère yêu nhau tha thiết. Một hôm, bố con của Rodrigue bị bố của Chimère hạ nhục. Rodrigue tìm gặp bố của Chimère để rửa hận cho cha và trong cuộc đấu kiếm, bố của Chimère bị tử thương. Chimère xin yết kiến nhà vua để đòi mạng người yêu trả thù cho cha, mặc dù khi tâm sự với người tâm huyết nàng cho biết nàng thông cảm với Rodrigue và vẫn tha thiết yêu chàng. Lúc đó quân Mores mang quân đánh Y Pha Nho và nhà vua phải phái Rodrigue đi dẹp giặc. Chàng chiến thắng vinh quang trở về. Chimère lại tiếp tục đòi mạng tuy nhà vua hết lòng can gián. Chimère đòi giải quyết bằng cách buộc Rodrigue phải đấu kiếm với những người muốn lấy nàng và người nào thắng sẽ được nàng làm vợ. Don Sauche đứng ra thách đấu Rodrigue, chàng tước kiếm nhưng tha mạng đồng thời Rodrigue cũng trao kiếm của mình cho Don Sauche để nhường phần thắng. Khi thấy Don Sauche cầm kiếm của người yêu về, Chimère tưởng Rodrigue đã chết. Không tìm được sự đau đớn, nàng không để Don Sauche kịp trình bày sự thật, xỉ vả anh chàng si tình này

hết lời rồi chạy đến xin nhà vua cho đi tu để khóc cha, khóc người tình đến mãn cuộc đời. Sau khi biết sự thật nàng không dấu nỗi sự vui mừng nhưng nói không có lòng dạ nào để tôn trọng lời hứa (làm vợ người thắng trận). Nhà vua sai Rodrigue đem quân sang tận lãnh thổ quân Mores để chinh phục và nhân nhủ rằng thời gian sẽ xoa dịu nỗi đau thương của Chimère, khi chiến thắng trở về ông sẽ tác thành cho 2 người nên vợ thành chồng.

3) Một đạo thầy Hội Việt Mỹ có mở lớp dạy chụp hình. Em thử đến liên lạc ở đó xem.

TRƯỚC NGƯỠNG CỬA ĐẠI HỌC

1.— *Ngành Chính trị kinh doanh Khuyết điểm? Bắt buộc phải học ở Dalat? Đòi hỏi khả năng chuyên môn nào?*

2.— *Trường Quốc gia Hành chính. Các môn thi nhập học? Học bao lâu được bổ nhiệm làm phó Đốc sự và Quận trưởng?*

3.— *Muốn du học tại những nước nói tiếng Anh, không phải qua cuộc khảo sát sinh ngữ nếu đi Anh văn trong các kỳ thi Tú tài trên 12?*

4.— *Kinh tế thương mại thiên về những môn chuyên môn nào?*

(HOÀNG NGỌC THÀNH — Saigon)

1— Môn « Chính trị kinh doanh » là một môn học thực tiễn, rất cần thiết cho các hoạt động chính trị kinh tế hiện nay. Đối với sinh viên thì những người tốt nghiệp chính trị kinh doanh dễ kiếm được việc làm trong lãnh vực công cũng như tư, và thường được ưu đãi hơn các người theo học các ngành nặng về lý thuyết như ngành Luật hay Văn khoa chẳng hạn. (Xem tiếp trang 64)

MƯA LÁ ME

PHƯƠNG THÚY

Những giọt mưa nhỏ đầu tiên trong năm làm tôi xúc động tưởng chừng rung rung nước mắt nếu bản tánh quen bộc lộ tình cảm trước đám đông. Nếu bây giờ là ở nhà, ngồi một mình bên cửa sổ, có lẽ là tôi đã thoát được những dòng chữ nhảy múa trước mắt để nhớ về những hình ảnh xa xăm tưởng như từ kiếp trước — Từ kiếp nào tôi xa lạ với chính tôi kiếp này hồ những giọt mưa nhỏ đầu mùa thân yêu và kỷ niệm?

Những giọt mưa bụi lác đác ngoài sân, trên đám cỏ xanh tươi, đem lại chút tinh khiết cho ngọn gió vừa luồn vào mái tóc tôi êm ả. Tóc vẫn chưa cắt ngắn như nhiều lần tôi tự hứa. Cắt bỏ đi để thay đổi một đoạn đời?... không biết, nhưng tôi đang thêm thay đổi... Nỗi buồn kéo đến rồi đây. Gió ả, mưa ả. Về làm gì khi lòng đang ngổn ngang trăm nỗi lo âu, đang vô tư hồn nhiên như người đã biết quên mọi thất vọng, sống không suy nghĩ trước lòng người?

Đêm nay mình sẽ mơ thấy gì Th. nhỉ? mình đã thức thật khuya nhiều ngày đến nỗi không thể ngủ sớm hơn để được biết đoạn cuối của giấc mơ... Thời kéo dài làm gì những ảo mộng ấy. Sao toàn là ác mộng trong khi tôi vẫn chỉ nghĩ đến Thiên đàng trong đó, loài người không phải ép mình vào bốn phạm, vào kỷ luật, được sống tự do theo tình cảm mà vẫn hòa bình, yên ổn? Buổi tối nhìn đồng hồ, rồi sách vở, lên giường, nhìn đỉnh màn chờ giấc ngủ « Tất cả sắp bắt đầu. Chào tái ngộ những bạn trong mơ của tôi, dù có khi bạn là ác quỷ đem đến cho tôi sợ hãi mà không có vòng tay nào cho tôi yên tâm ».

Gió và mưa yêu dấu, tôi sợ mùa mưa quá vì tôi yêu mùa mưa quá. Tôi sợ cái lạnh lẽo của lớp học những ngày gần thi. Ngồi trong lớp vắng mà ngỡ như giông bão ngoài trời. Máy lạnh dư thừa làm tăng thêm nỗi sợ hãi về có từ lâu vẫn tiềm tàng. Tôi chui rúc vào đám đông để quên nó. Tôi cố đơn để nghe nó, réo gọi rồi lo lắng, những lo âu căn bản của đời người, ai cũng có, phải chăng?

Tôi rời trường đi nhẹ dưới những hàng me rì rào. Mặc cho gió mưa luồn vào áo, mơn man mái tóc. Đi về phía này là đến một nơi đã cắt đứt kỷ niệm. Đi ngược lại con đường này là đến một đám đông thật ồn ào, đầy màu sắc. Hôm nay tôi không phải là người của đám đông. Hôm nay màu áo tôi nhợt nhạt và buồn thảm như xấp bài tôi chăm chỉ ghi mỗi ngày, học mỗi tối và ngược mắt nhìn về tương lai với đầy mộng ước. Ôi, mộng lấp

bề và trời, mộng xê núi lấp sóng vẫn không giúp tôi mập hơn, cao hơn mà mỗi ngày mỗi gầy mòn, xác xơ thêm, héo úa và ngậm ngùi với đôi tay mình móng cắt ngắn đơn sơ. Tôi vẫn biết mình có quá nhiều mộng ước. Kể cả những ước mơ mâu thuẫn, nhưng hơn ai hết, tôi cũng biết rõ như ngày nào tôi nói : « Th. có nhiều bạn, nhưng Th. hiểu Th. cần ai, phải giữ ai. Th. có nhiều tánh tình mâu thuẫn, nhiều ý thích khác xa nhau, nhưng Th. hiểu Th. là gì, Th. phải làm gì, phải chọn gì khi phải chọn » Chỉ chọn khi phải chọn mà thôi. Còn thì hãy để tôi quay ngược quay xuôi trăm chiều ngàn hướng với trọn vẹn những khác biệt, những bộ mặt những ước mơ mâu thuẫn. Cho đến một ngày ..

Có một lần tôi đã chọn, nhưng vì sự chọn lựa quá âm thầm, nhưng vì nỗi cô đơn và kiêu hãnh bịt kín môi, cắn chặt lưỡi nên tôi đành buông tay với nỗi ngậm ngùi. Mình vẫn sức yếu. Mình vẫn bé mọn trong sự chọn lựa rất đơn phương. Cơ hội đã đánh mất thì thôi sao tôi cứ nhớ ? Đời không phải chỉ một lần, và đời không có gì là quan trọng cả cho riêng tôi. Cái gì rồi cũng qua đi, niềm vui nào, nỗi buồn nào cũng vậy. Hãy khôn ngoan tận hưởng niềm vui khi còn có thể và đừng quá bi lụy sầu não với nỗi buồn anh ạ. Cười cũ g được, cũng thấy vui thật sự, mà khóc cũng được, cũng thấy buồn ghê gớm — cũng như đang một mình cô đơn bước đi trong những hạt mưa bụi đầu mùa về phía kỷ niệm. Tôi đang nghe mình muốn khóc. Bất cần ai trên thế giới đang nhìn tôi như nhìn một cô gái không điên thì cũng lãng mạn, không màu mè thì cũng lập dị. Bất cần, dù tôi không thích làm một điểm sáng cho ai dò n ngó, không thích làm một bóng tối cho ai thương hại, mà chỉ thích sống lẫn với mọi người với một sự xa cách rất nghìn trùng trong tâm hồn là một đại dương biệt lập — cũng như tôi có thể bật cười ngay lúc này giữa đường phố, về nhà thay ngay một bộ áo hợp thời trang, tô thêm má hồng, chải lại mái tóc, hòa nhập với bạn bè, nhảy nhót, cười đùa rộn rã, uống những ly rượu làm đỏ bừng gương mặt và vui vẻ thật sự trong tâm hồn.

Tôi bật cười khi nhớ lại mình với bộ mặt vui chơi. Với buổi trưa một miếng bánh mì, buổi tối một chén cơm, thức đến một giờ khuya, tôi đã có được một vóc dáng thời trang, mong manh như liễu, quần áo hippies. Bộ điệu ngộ ngáo. Lúc đó tôi còn hoảng kinh hơn với sự mâu thuẫn vốn đã ghê gớm của chính mình. Sao tôi bây giờ lại ngoan như vậy ? Ôm cặp đi bộ hiền lành và đôi mắt rung rung, chịu những giọt buồn kỷ niệm ? Sao tôi chăm học và chung thủy ? Ôi, tôi là một cô gái đầy thu hút, có thể làm người ta điên đảo, say mê nhưng xa tôi rồi thì tôi là một bóng mờ quên lãng, phải không ? Tôi trọn vẹn, nhưng cũng đòi hỏi được trọn vẹn. Rồi cuộc đời đành chôn dấu mọi kín thầm, ngoan ngoãn và bình thường ngày hai buổi đến trường

Tôi lên xe, đi ngược lại con đường lá me yêu dấu. Một phút thời hồi kỷ niệm. Một đoạn đường thôi mưa. Tôi trở về, như đã trở về một ngày nào xa xôi lắm, như từ kiếp trước.

truyện dài ĐÌNH TIẾN LUYỆN

— Rồi, thách anh há ?

— Thách đấy.

Nhưng khi Uy vừa làm bộ một cử chỉ sửa soạn đứng lên Hạnh đã vội hoảng :

— Đừng anh, bộ anh gan thế đó à ?

— Tại Hạnh thách anh, thách lớn mà.

Uy cười nhẹ nhàng :

— Đùa vậy chứ đồ kẹo anh cũng chẳng dám.

— Anh hay làm em sợ.

Hạnh cúi xuống, mười ngón tay đan vào nhau, đan tình yêu vào nhau, đan rối lầy cuộc đời nhau, Uy quen Hạnh từ năm nàng mười hai tuổi, từ năm nàng còn học tiểu học. Uy ngắm nhìn từng nét thay đổi của tuổi con gái Hạnh và quen thuộc từng vết chân thơ ấu của nàng. Bước chân ta theo nhau có biết đến bao giờ ngừng. Có biết đến bao giờ tôi được nơi bạn. Nhưng chẳng bao giờ bước chân tình yêu ta mệt mỏi. Ta buồn, đứng lại nhìn nhau một chút rồi qua. Ta giận, bất quá bằng những giọt nước mắt. Và cứ ở trước mặt anh, em yêu, để cho anh luôn thấy em như mặt trời. Thiếu em vắng em một ngày là một ngày u ám, một ngày mưa một ngày bão một ngày anh điên điên khùng khùng chẳng làm được gì. Uy ngó Hạnh khi nàng bỏ câu nói và đưa tay sửa lại mấy cọng hoa cúc trong bình, nàng cắm cọng hoa thấp về phía bên này, đôi hai cọng dài sang phía bên kia, bề một cọng hơi nghiêng nghiêng xuống, vượt lại vài cánh hoa bị nát. Những ngón tay xinh xắn nhỏ nhắn của Hạnh, đôi tay trần mà chưa lần nào Uy được thấy, những sợi măng tơ mịn màng, cũng chưa lần nào Uy được thấy, chiếc gáy trắng ngà ngọc của Hạnh mà mái tóc được túm cao đơn sơ bằng một giải vải vụn cắt thừa từ một chiếc áo nào nàng đang may.

Đã có lần nàng khoe với Uy, em mới may xong một chiếc áo cụt tay mặc thử thấy dễ thương lắm cơ anh. Có lẽ là chiếc áo lụa trắng mà nàng đang mặc, màu lụa ngà ngà như đám hoa cúc trắng trong bình. Cũng là lần đầu tiên Uy được nhìn ngắm nàng đối diện, như một cô gái đã lớn.

— Còn lâu Hạnh mới là người lớn được.

— Thì em có nhận em nhớn bao giờ. Em vẫn hay sợ lung tung và bị mẹ nạt hoài. Mà anh thì cứ hay trêu em thôi. Lát nữa em biết nói với mẹ sao đây.

Uy cười mỉm :

— Thì bảo con rề của mẹ tới thăm con.

Hạnh trừng mắt, Uy nhìn thấy hai má nàng đỏ au vì thẹn. Mãi nàng mới nói được :

— Anh... nhảm ghê. Độ này anh coi bộ khác quá đó nhé.

— Tại Hạnh cả.

— Tại em à ?

— Ừ, tại em hay làm cho anh khùng khùng điên điên. Chuyện gì cũng tại Hạnh hết.

Hạnh cúi mặt và đôi tay vẫn còn nghịch ngợm mãi trên những cánh hoa :

— Em tưởng anh khác chứ. Con trai ông nào cũng giỏi ngụy biện để khóa lấp tội của mình. Các ông dữ như sói, thế rồi nói thì cứ một mực đổ tại con gái. Con gái không thích được đổ tất cả tại vì mình, trừ...

Hạnh định nói, trừ tình yêu, nhưng nàng ngán kíp. Nổi kín đáo vẫn còn ở trong đôi mắt luống cuống của nàng và Uy nhận ra điều ấy khi những tia mắt họ chạm nhau, thật lạ. Hạnh chợt nhớ ra :

— Em quên mất, nãy giờ quên lấy nước mới anh. Anh đợi em chút nhé.

Uy đứng lên cười cười :

— Cám ơn cô, lát nữa bước ra cổng tôi sẽ lần đùng vì chết khát.

Hạnh đứng nép một bên cánh cửa khi Uy bước ra khỏi phòng khách :

— Xin lỗi mờ, ông làm tôi sợ muốn hụt hơi, lần sau mà đột ngột thế tôi đuổi ông về ngay đấy nhé.

Uy nháy mắt :

— Cũng tại cô, tại cô để tôi leo cây bữa Hội Tết. Tôi điên lên vì không hiểu lẽ gì.

— Vui không ?

— Vui gì ?

— Bữa đó.

— Vui chứ, vui với cái mặt dài cả thước.

Hạnh cười và đưa Uy ra cổng. Tiếc quá, cô chưa cho tôi biết lý do đấy nhé. Hạnh nhìn vào trong nhà và nổi sợ sệt trở lại như lúc đầu Uy mới đến. Thôi về đi anh, tối em viết cho. Tôi muốn biết vì ông nào mà cô cho tôi ăn thịt thỏ. Hạnh đây Uy, không phải lúc.

— Hôm nào gặp nhau đây Hạnh ?

— Để tính sau.

— Mai đi.

— Không được

— Mốt đi.

— Từ từ xem đã anh, em đang lo cái vụ này. Với lại tết nhất tới nơi nhà bận lắm.

— Dù sao từ đây tới tết cũng phải gặp nhau một lần chứ.

— Anh đợi em ở trường,

— Em quên là nghỉ học rồi.

— Vậy thì chiều mốt anh đợi em ở thư viện.

Hạnh đây Uy ra đóng xâm cổng lại, tối em viết cho anh, về đi anh.

Mẹ không muốn nhìn thấy em chuyện trò với bạn bè lâu ở cổng anh, có lần mẹ đã la em về vụ đó khi mấy đứa bạn kéo chuyện từ phòng khách ra tới cổng rồi từ cổng ra tới đường. Nhất là anh, điều đó lại không thể được. Hạnh trở vào nhà với hoang mang với lo lắng với dao động và rợn rã lẫn lộn. Nàng nghe như trái tim mình vừa đập theo một nhịp độ nào khác, không bình thường. Khi gặp mẹ ở chân thang, mẹ hỏi, ai vậy Hạnh. Hạnh đáp thưa mẹ một người bạn ở trường. Hạnh có hơi lúng túng nhưng may quá mẹ không hỏi gì thêm nữa. Mẹ không hỏi gì nữa sao mẹ, anh con đây, người con trai đời của người con gái đấy. Hạnh chạy nhanh vào phòng khép cửa lại, và thở mạnh. Nàng không còn ở tuổi dậy thì mười lăm mười sáu đề vợ vẫn thắc mắc, vợ vẫn tra khảo lòng mình, Nhưng vẫn nguyên vậy, những rung động có bao giờ cũ, hoặc giả là khi đã già nua. Hạnh mười chín tuổi. Hạnh ngồi vào bàn, trước chiếc gương nhỏ nàng cởi sợi dây vải xỏ tung mái tóc ra. Em xí ghê đi anh ơi. Mí xí ghê đi Hạnh ơi. Anh ác chi là, đến đột ngột làm người ta chẳng kịp sửa soạn gì cả, đầu tóc bê bối, áo quần bê bối. Hạnh áp bàn tay lên má, hai má vẫn còn nóng ran. Mẹ không hỏi thêm gì, mẹ không lấy làm lạ điều đó sao. Thế mà Hạnh đã thừa bao nhiêu là lo sợ. Hạnh là con cả và cũng là con út, một chút chuyện gì Hạnh cũng được chăm sóc, chú ý cẩn thận. Một vết bầm tím vì ngã hồi còn bé Hạnh đã làm mẹ khóc, lớn lên mỗi kỳ thi mỗi kỳ đổi lớp là mỗi kỳ ba lo lắng mẹ lo lắng. Bạn bè ở lớp đứa nào thân mẹ cũng biết tên, ngày nào tan học sớm tan học muộn mẹ nhớ cả thời khóa biểu. Ba không bao giờ để con gái đứng đợi lâu ở cổng trường tới mười phút và một nét vui nét buồn cũng ít khi giấu được các ngài. Hạnh là một đứa con lớn lên trong chăm sóc thật chu đáo của gia đình. Thoạt tiên những chiều chuộng làm đôi má của cô gái nhỏ hay làm nũng, đôi mắt hay ướt. Lớn lên, khi cô gái biết soi gương, biết làm dáng và nàng nhắm chừng để tránh những chăm sóc những đề ý của cha mẹ. Và bây giờ, cô gái là Hạnh, có thể nàng đôi khi cảm thấy khó chịu ở những chăm nom quá đáng của cha mẹ. Cha mẹ cứ nghĩ rằng nàng vẫn là Hạnh của năm, mười tuổi. Cha mẹ quên Hạnh đã lớn. Và đứa con nào cảm thấy mình đã lớn cũng muốn kể cho mình một 0

đừng, cho mình một thế giới riêng, cách biệt với gia đình. Đó là lý do có những xung đột nhỏ của tuổi. Hạnh chưa bao giờ để cho cha mẹ buồn vì chuyện này chuyện nọ, dù sao nàng cũng được tự do trong mọi ý thích. Chỉ có đôi khi nàng bị ám ảnh bởi đôi mắt mẹ như nhìn từ phía sau lưng, những lần nàng dấu giếm mẹ điều gì.

Ở dưới nhà tiếng mẹ gọi, Hạnh ơi, xuống dọn cơm đi chứ. Hạnh nói mẹ không đợi ba ạ. Ba cô đi đánh bài chả biết đến bao giờ. Hạnh bước chiếc gương chạy xuống từng hai bước một, mẹ la, con gái làm gì mà đi đứng không có dáng dấp chi cả, đi như con trai, xấu kiểu. Tại con vui quá mẹ à, hôm nay con nấu cơm khô mà ba thì không thích cơm khô, làm về muộn là cơm gì ba cũng nuốt hết, canh con nấu cũng dư mắm muối nữa, may ghê là may. Mẹ lại la Hạnh một chập, con gái giời chưa. Hạnh lượm được chiếc dây thun ở mặt tủ lạnh và bảo mẹ túm tóc cho con đi mẹ khi nàng hai tay bưng các món ăn ra, tóc con dài ghê rồi mẹ há, bao giờ con phải cắt tóc ngắn sát gáy mới được, bạn con có mấy đứa cắt kiểu con trai trông hay ghê. Hai mẹ con ngồi hai bên mép bàn. Mẹ ăn chậm, mẹ vừa ăn vừa ngắm nhìn con gái, em lo quá đi anh ạ, em nghĩ là mẹ biết đấy, có bao giờ em có bạn trai đâu. Mẹ biết thật đấy, các ông cụ bà cụ tinh lắm, khôn lắm, biết mà không thêm nói gì đâu. Biết đâu có một lần mẹ sẽ kể vanh vách « tiểu sử » anh. Em có một con bạn, anh chị yêu nhau dấu giếm kỹ cha mẹ, ai ngờ một hôm bà mẹ nhắc đến, kể rõ từ tên cha, tên mẹ, từ họ hàng nghề nghiệp của chàng rề, chàng rề... ngoài vòng pháp luật, nó mới ngã ngựa.

— Đến bao giờ con thi ?

— Chưa có thông cáo ạ.

— Thi cũng khoảng tháng bảy tháng tám. Chạy khó học đi, đừng đối như mẹ, ưỡng lằm.

— Có gì đâu mà ưỡng, nếu có dốt thì con cũng được giống mẹ thêm. Con gái cần gì học cao, mẹ.

— Con nói với ba như vậy đó à ?

Hạnh mở tủ lạnh tìm chai nước và rót ở mức phân nửa hai ly, chia cho mẹ một.

— Ba lằm lằm con với con trai làm mẹ cũng lằm lằm luôn. Ba cho con uống rượu chát đó mẹ, con nhấp được một tí ở đầu lưỡi, cứng cả miệng. Ba còn tập con cầm búa nữa, hôm nọ con đóng được cái đinh lên tường.

— Con trai hay con gái gì cũng phải học tới nơi tới chốn nếu có dịp. Con gái có tí chữ nghĩa về nhà người ta cũng đỡ bị khinh, lấy chồng chia nhau mà làm việc cũng đỡ vất vả.

Hạnh hơi nóng mặt. Mẹ nói gì thế anh, em sợ ghê đi.

— Con không đi đâu hết, con ở nhà với mẹ.

— Con nói hết như mẹ ngày trước.

— Con thích giống mẹ.

Em có giống mẹ không anh nhỉ. Hôm Uy bảo Uy gặp hai người trên phố, Hạnh đã hỏi thế. Em thích giống mẹ. Người ta bảo các ông con trai đi xem mắt thường được nhắc nhở hướng về người mẹ vợ tương lai. Nếu thế thì tương lai em sẽ mập như mẹ. Người đàn bà mập trông dễ phúc hậu hơn một người đàn bà gầy, em sẽ tha hồ sống dễ... cần nhân anh.

Hạnh mỉm cười vu vơ khi soi mắt mình trong ly nước.

— Anh gan lắm nhé, anh Uy. Lần sau anh còn cái mặt ấy em sẽ bày đặt giận anh suốt một tuần.

— Có Hạnh nhát thì có. Có tật giật mình. Cứ tự nhiên xem mẹ bảo sao nào.

— Mẹ nghi rồi đó anh, mẹ nhìn em lạ lắm kia. Anh đáng phạt một tháng giận.

— Nếu thế thì một tháng anh sẽ đến nhà Hạnh đủ 30 lần.

— Có mà mẹ vác chổi lông gà đuổi anh và đuổi cả cô con gái hư.

— Nếu thế càng tiện, bọn mình sẽ rủ nhau đi.

Hạnh uống cạn ly nước, uống hết đôi mắt của mình và nuốt trọn những gì nghĩ. Tiếng nói Uy tưởng vang vất đầu đây. Hạnh đứng dậy. Con ăn mau đi ghê đi mẹ ạ, thế mà con cứ lo như sắp mập tới nơi. Con mới mua một cuốn sách thể dục nữ giới hôm nào con phải thử mới được. Mẹ cầu nhau gì đó và mẹ nhắc Hạnh nhớ ăn cao. Hạnh rụt cổ, món gì chứ món đó con, hàng lệ, mấy miếng cao hôm nào con trả mẹ, con ớn tới tận cổ. Tôi biết điều hay điều cần tôi lo cho cô thì cô chả chịu nghe, đến nữa ốm vùi ốm dịp rồi mới hối hận. Hạnh phụ thu dọn với mẹ được vài việc rồi mẹ đuổi lên nhà lo học.

Hạnh ngồi vào bàn sau khi làm vài động tác thể dục. Tiếng hát vọng từ một băng nhựa nào quen thuộc, anh có biết một ngày rồi em biết tương tự. Hạnh nhớ tới Uy, nhớ khói thuốc, nhớ tiếng nói chàng và Hạnh không thì nào học nổi lấy một chữ. Cuối cùng nàng tìm tập giấy và viết cho Uy. Em thôi kể lễ rồi anh, chúng ta phải như những đứa trẻ thật khôn ngoan. Làm khổ nhau nhiều, ích gì đâu. Biết vậy song có bao giờ thôi giận anh được. Giận nhau trách móc nhau rồi nhìn thấy nhau là trôi hết cả. Em nghĩ là chúng ta đã lớn hơn được một tí ở những điều chúng ta dặn dò nhau. Phải khuyên nhau gì chứ anh nhỉ, đã đành chúng ta đồng ý để dành một lời hẹn, như là một lời hẹn cho tương lai (cái tiếng thật là vĩ đại). Hiện giờ thì em cũng chỉ biết một điều, chúng ta phải học. Và cấm anh, Hạnh cấm anh, không được đôi khi điên điên khùng khùng nữa Hạnh sợ lắm. Mẹ biết rồi đó anh. Mẹ khó lắm. Ba biết nữa, có mà em chỉ biết khóc.

(còn nữa)

GIỌT NẮNG • THỰC QUI

Ngày... tháng...

Tiếng cười vỡ như thủy tinh, căn phòng khẽ hắt những vệt sáng dài ra tận khu vườn xa. Tiếng nói cười, tiếng ly chạm vào nhau, tiếng chúc tụng hòa lẫn với tiếng nhạc. Tôi đến đây làm gì nhỉ? Ừ, tôi quên, tôi đến dự tiệc tiễn đưa Thăng đi, Thăng du học Paris, mai Thăng lên đường. Qua cửa sổ nhìn xuống khu vườn tắm hơi sương, tôi thêm bước xuống đó, ngồi một mình, chỉ một mình. Ngày mai Thăng đi rồi, tôi cũng sẽ một mình. Thăng đi là phải. Tương lai Thăng cao như mây trời, dài sâu như lòng biển. Còn tôi, có gì không ngoài đôi bàn tay bé nhỏ, chẳng níu kéo gì được cả. Mai Thăng đi rồi.

Ngày... tháng...

Buổi sáng đưa Thăng đi, phi trường mờ trong hơi sương, tôi nhìn Thăng. Thăng nhìn tôi, nhìn nhau lần cuối, thấy gì trong mắt nhau? Tiếng Thăng thoảng buồn nhẹ như hơi thơ « anh đi ». Hai bàn tay đan nhau ngập ngừng. Qua cửa kính phi cơ, Thăng đưa tay vẫy nhẹ, tôi muốn bật khóc. Phi cơ mang Thăng lên cao, khuất sau màn mây, sau dãy núi mù thắm. Tôi trở về dọc theo con đường có hai hàng cây xanh, con đường có tôi và Thăng cùng qua. Bây giờ, một mình tôi đếm bước hồn chùng xuống. Thành phố mất bóng Thăng rồi. Thiếu Thăng, tôi biết từ đây tôi sẽ thiếu nhiều thứ. Thích những sáng những chiều Thăng đón tôi ở cổng trường. Thăng thường vì trường tôi như chiếc lồng nhốt những con chim bé nhỏ, dễ thương. Thiếu giây phút mong đợi tiếng chuông reo bãi học, ôm cặp sách chạy nhanh ra cổng, cười với Thăng đằng xa, cười với gió, với nắng, với cơn vui và bước chân sao tung tăng. Thiếu những chiều mưa lang thang, áo manteau trong cơn mưa dài. Thăng đi, bỏ thành phố và kỷ niệm lại cho tôi, nỗi ngậm ngùi mất mát.

Ngày... tháng...

Tôi gặp Thăng một chiều hè trên bãi biển. Ngồi xây nhà bằng cát ướt, tôi hát thầm thì... « cũng như đã trảng xe cát biển đông... » Vân, nhỏ bạn của tôi, dưới nước vừa lên, chiếc áo tắm màu bordeaux sũng nước, những hạt nước còn đọng trên cánh tay hồng hào, tươi mát. Vân kêu lên « ề, sao không xuống tắm ». Tao ngồi chờ hoàng tử dưới lòng biển chưa lên. « thôi đừng mơ mộng, tắm đi ». Đẳng xa thấp thoáng bóng người đi đến, tôi xoa tay cho những hạt cát chảy xuống. Vân nói như reo « A ! Anh Thăng anh Thăng », Vân cúi xuống tại tôi « Anh Thăng, bạn anh tau, présenter cho mấy, xem thử hồn có lạc vào mắt nai chưa. « Thăng, Thăng người con trai này tên Thăng. Tôi đã mãi miết trong nỗi tìm kiếm mơ hồ, hồn miền man ngay tuần trước ở thư viện, chàng chọn trùng quyền sách với tôi, chàng nhường cho tôi với thoáng gặp gỡ của đôi con mắt. Bây giờ Thăng ở đây, ở trước mặt tôi. Tiếng cười của Vân đằng xa hòa lẫn tiếng sóng, bãi cát cát trắng phau chạy dài, màu biển xanh pha nắng...

Ngày... tháng...

Những ngày tiếp, chẳng đến với tôi, tôi cũng không hiểu vì sao. Thăng yêu tôi, tôi vui đó rồi buồn đó. Tôi cười đó rồi khóc đó. Khi tôi như chú ốc thu mình, khi tôi mở rộng cánh điều no gió. Nhưng tôi biết tôi cô đơn, suốt đời nuối tiếc những gì qua khỏi tầm tay, hay có lẽ không níu kéo gì được cả như những lần còn bé, theo mẹ đi tàu lửa, tàu xuyên qua hầm qua núi. Đêm xuống, những vì sao cúi xuống thật thấp, tưởng như đưa tay ra với lấy được. Con tàu và những vì sao tuổi nhỏ, ám ảnh tôi như nỗi ám ảnh của định mệnh. Thăng đến với tôi, sao tôi vẫn thấy một mình, dù tôi biết tôi yêu Thăng, tình yêu đời với xót xa ấm nồng. Nhưng tôi phải để Thăng đi, những mộng ước vẽ vờ của Thăng thôi đành bỏ dở dang.

Ngày... Tháng...

Buổi chiều bãi học ngang qua bờ sông trước khu Bru Điện, mặt sông loang nước, hai hàng cây chơ vơ lên trời. Bức thư Thăng gửi từ Paris về hôm qua lướt qua đầu « Qui, đây là thư thứ năm anh gửi cho Qui, vẫn chưa nhận được thư Qui, anh không hiểu tại sao? Anh không tin nơi Qui có sự thay đổi, dù sao anh cũng cầu chúc Qui vui thật nhiều trong niềm vui mới có ». Thăng, làm sao tôi quên Thăng và vui như Thăng tưởng. Thành phố Thăng ở Thăng tả thật đẹp, có tháp Eiffel cao chót vót. Có Luxembourg ngập lá vàng rơi, có sông Sein lơ lửng. Còn tôi, có gì để kể cho Thăng nghe, chắc chắn không bao giờ Thăng nghĩ tôi vẫn còn nhớ đến Thăng, như nhớ buổi chiều trong căn phòng nhìn ra khu vườn tắm nắng. Nắng chảy dài trên thảm cỏ, nắng đội vương miện lên hoa lá. Nhớ dáng Thăng cao, tóc Thăng bành bồng, đôi mắt mờ sau làn khói thuốc. Tiếng đàn của Thăng trong những nhạc khúc classique, dư âm của *Tristesse de Chopin* vẫn còn ngân vang trong miền trời mơ tưởng. Bây giờ làm sao tìm được màu nắng xưa dù chỉ một giọt nắng bé nhỏ.

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM
ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

điều kiện

Trong trại tình nguyện nhập ngũ,
chỉ huy trưởng hỏi thí sinh :

— Anh xin tình nguyện nhập ngũ
vào binh chủng nhảy dù à ?

— Vâng.

— Thế thì anh được mấy tuổi ?

— Dạ, mười lăm tuổi.

— Tôi hỏi thật, anh có điểu
không ?

— Dạ, bộ cần phải có điều kiện
đó nữa sao ?

tin mừng hay tin buồn

Bác sĩ sau khi khám xong nói với
khách :

— Tôi sẽ cho bà hay một tin
mừng.

Khách cãi chính :

— Tôi là cô chớ đâu phải là bà.

— Thế thì tin này đối với cô
chưa hẳn là tin mừng.

THANH TRANG (Chợ Lớn)

chung điện / hét cỡ

Ba và Tư ngồi tán dóc, Ba nói :
— Chị hai tao lúc này chung điện
lắm mày ạ. Mỗi ngày chỉ thay đến
mấy chiếc áo cơ...

Tư bĩu môi :

— Chị mày còn kém xa em tao
nhiều mờ. Mỗi giờ em bé tao thay
ít nhất là hai tấm tã đấy mày ạ..

TẮT TỬ LỢI

chuyện « biên hòa »

Một ông bác sĩ vào phòng nhất
hai anh chàng điên thấy cả hai
l-o lên, bám vào tường đang đua.
Ông bác sĩ hỏi :

— Hai anh đang chơi gì đó ?

— Tụi tui làm hai trái nít.

Một hồi thì anh chàng bên trái
buông tay rớt xuống đất.

Bác sĩ bèn hỏi anh còn lại :

— Ủa sao anh không rớt xuống
như anh chàng kia hả ?

— Tại vì nó chín rồi, còn tui
chưa chín mà.

KÊ MAO CÔN (Ba-Xuyên)

làm

Jeanne thú nhận với cô bạn gái
Elise :

— Chiều hôm qua tôi nghĩ đến
những tật xấu của tôi.

— Thế chị đã thấy gì ?

— Thấy rằng tật xấu lớn nhất
của tôi là sự kiêu căng. Tôi đã đứng
nhiều giờ trước gương để chiêm
ngưỡng sắc đẹp của tôi.

— Nhưng đấy không phải là triệu
chứng chị có quá nhiều sự kiêu kỳ,
Elise nói. Cái đó chỉ tỏ rằng chị là
người quá tưởng.

ĐỜN CỎ (ghí)

các bạn có biết

Các bạn có biết danh từ Bi, Trí,
Dũng của nhà Phật, ý nghĩa ra sao
không ?

— Bi (Amour) : Đại từ, Đại bi,
Bác ái.

— Trí (Intellect) : Minh triết, Trí
huệ, Sáng suốt, Quán thông vũ trụ.

— Dũng (Volonté) : Đại hùng, Đại
lực, Đại chí.

chiến tranh và con người

Chiến tranh là cuộc chém giết
của những người không biết nhau.
Họ chém giết nhau để phục vụ cho
những người biết nhau nhưng mà
không chém giết nhau.

PAUL NALÉRY

Thời cuộc không bao giờ có một
giá trị tuyệt đối. Ảnh hưởng của
nó tùy theo mỗi người. Tai họa có
thể là nấc thang cho một thiên tư,
kho tàng cho người khôn hoặc vực
thảm cho kẻ yếu hèn.

BALZAC

KLEY-3321, sru tầm

trò chơi chữ

Trước cửa tiệm café nọ có tấm
biển đề những giòng chữ như sau :

« Hãy dừng lại đây ! Người ta
không thể đi qua mà không vào, người
ta không thể vào mà không uống,
người ta không thể ra mà không trả
tiền ! »

buồn trông con nhện

giăng tơ

Một độc giả của tờ nhật báo
« wallstreet » có viết thư hỏi tòa soạn
rằng thấy con nhện trong tờ báo gấp
có phải là điềm hỷ sự không ?

Nhà báo trả lời như sau :

« Thấy con nhện trong tờ báo
không phải là điềm hèn xui gì cả. Con
nhện đó nó bò trên các trang báo để
coi những ông thương gia nào không
đăng quảng cáo để nó đến giăng tơ
trong cửa hàng của các ông để sống
yên thân ».

ĐẶNG VŨ VƯƠNG NGỌC (Dalat)

nó đây rồi

Một tân binh quân dịch từ hôm
nhập ngũ thường đi ngoài sân trại
gặp tờ giấy nào anh ta cũng nhặt lên
xem rồi lằm bằm vất đi :

— Không phải, không phải tờ
này !

Nghi ngờ bị mất trí, người ta gửi
anh đi chữa rồi cấp cho một giấy
miễn dịch vĩnh viễn, anh ta chăm
chỉ xem, mọi người đều tưởng anh
ta sẽ ném đi, nhưng không như thế,
anh ta gặt gù bỏ túi :

— Đây rồi, nó đây rồi !

đôi mắt

— Mắt to là người cứng cổ.

— Mắt lá dăm là người đa tình.

— Mắt đỏ là người ác độc.

— Mắt trắng là người bạc bẽo.

— Mắt lươn là người có tính xấu,
độc ngầm.

— Lòng đen không đầy hai cực
ở mắt con gái là người thiếu chung
thủy.

— Có nốt ruồi ở đuôi mắt con
traí là người tài hoa đa tình.

EN TÊ (Sài Gòn)

diễn nặng

Một bác sĩ được bổ nhiệm làm
việc cho một dưỡng trí viện. Thấy
một bệnh nhân có vẻ bình thường,

ông bèn hỏi lý do sự có mặt của hẳn trong bệnh viện này. Bệnh nhân trả lời :

— Chỉ vì tôi thích vợ bông hơn là vợ len.

Bác sĩ ngạc nhiên.

— Điều đó thì có gì bất thường đâu. Chính tôi cũng thích vợ bông vì nó không làm nóng chân như vợ len.

Bệnh nhân có vẻ thích thú vì gặp đồng chí, anh ta reo lên :

— Bác sĩ cũng thích vợ bông à ? Nhưng bác sĩ ăn bằng cách nào ? Nhưng dám bay xào lẩn ?

luật lệ hiện hành

Trước tòa, ông chánh án phán nàn cùng nữ bị can :

— Chỉ trong một tháng mà bà đã cán chết năm mạng người. Bà có thấy rằng quá nhiều không ?

— Dạ kể ra thì cũng hơi nhiều. Tuy nhiên, tiện đây tôi xin ông cho biết, theo luật lệ hiện hành tôi được phép cán mấy người trong một tháng ?

PIANO (cóp)

giáo dục

Giáo dục khiến cho một dân tộc dễ hướng dẫn nhưng khó lèo lái, dễ cai trị nhưng khó nô lệ hóa.

BRIDGEMAN

Sự giáo dục bắt đầu từ lòng mẹ mỗi tiếng thốt ra cho đứa trẻ nghe là đưa đến sự tạo thành tính khí.

HOJEA BALLON

Những gì dạy ở trường học không phải là giáo dục mà chỉ là phương tiện của giáo dục.

EMERSON

MUA HỒNG (ghĩ)

lên cấp chớp nhoáng

Một thủy thủ đón xe từ bến tàu về trung tâm thành phố chợt thấy chiếc xe jeep hải quân chạy đến, anh đưa tay vẫy và tỏ ý muốn xuống phố. Người lái xe, 1 người ẵm trẻ thường phục, đồng ý. Xe chạy và chàng thủy thủ làm quen :

— « Thiếu úy » làm việc ở bờ hay ở tàu ?

— Tôi đi tàu đã lâu.

— Dạ 1.. Chắc... « Trung úy » đi PGM ?

— Không tôi đi PGM lâu rồi.

Thủy thủ chợt giật mình nhưng ra vẻ sành điệu :

— Bây giờ mấy ông hạm phó PCE khó tánh lắm... « Đại úy » có khó tánh không ?

— Hồi còn hạm phó tôi rất dễ tánh.

Chàng thủy thủ hoảng hốt nhưng kịp trấn tĩnh :

— Dạ... xin lỗi, bây giờ em mới nhớ ra, có phải « Thiếu tá » là hạm trưởng PCE...
— Anh nhớ khá lắm, nhưng cách đây 2 năm..

Thủ thủ mặt tái dần, ra dấu cho xe ngừng. Khi đã xuống xe anh đứng nghiêm đờ tay chào và nói.

— Dạ... em xin cảm ơn... « Trung tá »

ĐỒN CÒ (cóp)

món quà đặc biệt

Hai người bạn gặp nhau.

— Tôi có một món quà đặc biệt tặng anh. Một cái đồng hồ đeo tay không cần sửa, và không cần lên giây, nó cũng không có kim và không số.

— Nhưng làm sao xem giờ ?
— A, anh cứ hỏi một người bạn.

NGUYỄN PHAN ĐÌNH (Đà Nẵng)

bia

Chàng : em dùng gì ?

Nàng : dạ, cho em chai bia.

Chàng tròn mắt : em mà cũng uống bia cơ à, thế em uống bia lớn hay bia nhỏ ?

Nàng cười mím chi: dạ bia lầy ạ.

Chàng : !!!

NGUYỄN THỊ HẢI DƯƠNG

tu nguyệt

Lâm nói với Xuân

— Mày có hàm răng tu nguyệt Xuân khoái chí: Chắc đẹp lắm

nhỉ.

Lâm : Ờ, tu là râu, nguyệt là

trắng, râu trắng là răng trâu.

Xuân : trời ! trời ! !

HOÀI TRIỆU HÙNG (Cam ranh)

đi xem xiếc

— Một đứa bé được nhà cho đi xem xiếc. Về nhà cu cậu khen rồi rít :

— Xiếc hay lắm má à ! chỉ trừ màn phóng dao. Có kia đứng trơ trơ mà họ cứ phóng trật hoài hà !

thắc mắc

— Trong một nông trại ông bố bảo đứa con :

— Đấy ! Con xem mấy con gà ở trong cái trứng chui ra, tài không ?

— Nhưng con không biết chúng làm thế nào để chui vào cơ ?

— ??? ! ? ? ...

KIẾN CÂN

những bộ xương dùng để quảng bá tôn giáo

Những môn đệ đầu tiên của Mahomet gần như không biết đến cây Papyrus. Để chép lại những giáo điều

của tiên tri, họ dùng xương bả vai của con lạc đà nối liền bằng những sợi dây. Câu ngạn ngữ của họ là : « Hãy dùng gỗ để làm tên ». Có lẽ họ dùng cây papyrus thì dễ hơn. Dần dần, ở Âu châu, cây Papyrus được thay thế bằng da bê non và da thuộc. Người ta nói rằng dân Hy Bá La I và những dân tộc trước họ đã biết dùng những loại da này rồi.

Ở Pháp, da thuộc được các tu sĩ chuyên chép kinh thánh dùng. Với những bút lông ngỗng được đẽo gọt nghệ thuật, họ sao chép lại những bản kinh thánh được tô màu rực rỡ một cách khoa học và họ giữ kỹ bí mật này. Họ đã thực hiện nhiều cuốn sách. Công việc đó đòi hỏi nhiều khéo léo và một sự kiên nhẫn trường kỳ. Vì tính cách đó, những tác phẩm này rất quý giá. Do đó, để đề phòng kẻ trộm, họ ôm cả những cuốn sách đó khi đi ngủ !

Hiện nay trong một vài nữ tu viện, kỹ thuật in sách đó vẫn còn tồn tại. Các nữ tu sĩ vẽ những bức hình về phụng sự rất tuyệt diệu, theo sở thích hiện đại. Da thuộc được dùng rất lâu, bên Đông phương cả hàng bao thế kỷ nay con người đã biết dùng giấy.

YẾN DUNG TỬ

cữ kiêng

Một ông già người Ăng-lê đến khám bệnh bác sĩ nói :

— Ông bị bệnh búng.

— Thưa ông thế nghĩa là bệnh gì ạ ?

— Tức là người ông thừa nước đó.

— Trời ơi, phải tôi mà biết vậy thì tôi chỉ uống whisky không bỏ đá là được rồi.

ÁO VÀNG

nghề nghiệp gặp nghề nghiệp

Một hôm cảnh sát đi tuần bắt gặp hai anh chàng đi lang thang liền bắt về bắt.

Nhân viên trực hỏi anh chàng thứ nhất :

— Làm nghề gì ?

— Vô nghề nghiệp.

— Còn anh kia ?

Chàng thứ hai trả lời :

— Tôi là thư ký riêng của nó !

— ? . . .

QUANG NGUYỆT MINH (Huế)

danh ngôn

Khi yêu thương ai, không còn so sánh người ấy với một người nào khác.

BERNARD GLASSET

Đạy dỗ một đứa con trai là bạn đào tạo một người đàn ông. Đạy dỗ một đứa con gái là bạn dạy dỗ cả một gia đình.

ROOSEVELT

Nghệ thuật chỉ làm nên những câu thơ, chỉ có con tim mới là thi sĩ.

ANDRÉ CHENIER

Chúng ta hãy cố gắng để chỉ chết một lần.

VÔ DANH

Nếu bạn đã tìm thấy hạnh phúc bạn nên khoaa dung đối với kẻ chỉ tìm thấy thú vui.

ROGER PERDINAND
PIANO (ghi)

Có thể khắc lên mộ bia của nhiều người câu này « chôn lúc 60 tuổi nhưng đã chết từ lúc 30 tuổi ».

H. N. CASSON
NHẬT THỤY (ghi)

S U U T Á M

H A N G N H Ệ

Y Ế N D U N G T Ử

những con ong bầu vẽ nhà ra giấy

Trong mọi thời đại, người Trung Hoa là giống người quan sát rất cao. Họ đã chú ý đến loại ong bầu vẽ và tìm ra bí mật của giấy. Những con ong này hút ở các loại cây những sợi cellulose và dùng hàm nghiền nát ra. Từ đấy chúng tạo nên tờ giấy dùng để làm tờ. Người Trung Hoa làm lại công việc này và họ đã có tờ giấy đầu tiên. Tờ giấy được chế từ những cành tre và sậy được nghiền nát trong nước. Sáo đó họ đem bột cây phơi khô trên những tấm vỉ. Công việc hoàn tất họ có tờ giấy.

Cuối thế kỷ XIII Pháp, loại giấy này đã thấy xuất hiện, dưới hình thức một một lá thư của Joinville gửi cho vua Louis năm 1270. Bức thư này được viết trên một tờ giấy làm bằng nùi dê. Người ta chế tạo giấy bằng những máy xay cho đến khi Nicolas Robert sáng chế ra một cái máy làm giấy.

Jean Gensfleisch, được biết đến nhiều hơn dưới tên Gutenberg đã phát

minh ra máy in giấy đầu tiên. Máy này hoạt động như máy xay rượu. Người ta dùng máy này mãi đến năm 1783. Mỗi ngày nó in ra tối đa được 300 tờ giấy. Tuy số lượng chưa đáng kể, nhưng nhanh hơn và bảo đảm hơn là chép tay.

Khởi đầu con người đã có những phương tiện để diễn tả tư tưởng, tuy còn thô sơ. Với những kỹ thuật hoàn hảo sau này, con người tiến xa hơn. Từ đó nảy sinh ra hai lãnh vực quan trọng là báo chí và ngành xuất bản, nhờ đó chúng ta có thể là chứng nhân cho nền văn minh hiện đại.

cây papyrus, báu vật của sông nil.

Thời Thượng cổ mang lại những sự nâng đỡ khác cho tư tưởng con người Dân Assyriens dùng những bảng đá để viết nhờ một dụng cụ nhỏ, cứng và nhọn gọi là style. Sau đó những tấm này được mang phơi khô hay nấu chín và cắt vào thư viện để có thể vào thư viện tham khảo. Ngoài ra người ta còn tìm được trên những thư viện xưa sẽ nghiêm phạt những độc giả thiếu tế nhị hay không giữ gìn những tấm bảng đá đó.

Người Hy Lạp đã biết dùng những tấm bảng đó làm những phiếu bầu cử. Thật là may mắn vì ngày nay ta không dùng nó nữa. Thời đó những lần bầu cử để biến thành những lớp dạy tác xạ !

Cũng thời đó, có một phương cách khác viết chữ thông dụng hơn : bảng sáp Nhờ có style rất dễ viết trên ấy. Cho đến thời Trung cổ, bảng sáp vẫn được dùng. Thực vậy, ngân

khảo chi tiêu của vua Louis được ghi lại trên bảng sáp có những miếng da dùng làm bản lề nối lại.

Tuy vậy, trước thời kỳ này, dân Ai Cập, dân tộc thông minh và có học hơn hết đi tìm một phương tiện khác. Họ kiếm ra trong thân cây Papyrus, còn gọi là cây sậy của sông Nil, một chất lý tưởng. Họ dùng nó để diễn tả tư tưởng nhờ mực và cây cọ.

Ngày nay, người ta tìm được nhiều cuộn giấy Papyrus dài chừng 15 đến 20 mét. Thật đáng tiếc, nhiều cuộn bị phá hủy vì quá mỏng. Do đó người ta phải hết sức cẩn thận khi đụng tới nó. Rất nhanh cây đó vượt khỏi biên giới Ai Cập và lan tràn ra khắp Âu châu. Người ta dùng nó đến thế kỷ XII.

Y Ế N D U N G T Ử

CA DAO mới phát hành :

— **Nietzsche cuộc đời và triết lý** của *Felicien Challaye* — Mạnh Tường dịch (ấn bản lần hai có tăng gần 40 trang).

— **Thân phận** thơ *Hòai Khanh* (ấn bản lần ba toàn giấy quý) Mẫu bia của *Nguyệt Quế*.

— **Tuổi trẻ và cô đơn** của *Hermann Hesse* — Vũ Đình Lưu dịch (ấn bản lần ba có tăng bổ).

— **Beethoven, « Một phiến tài tình thiên cổ lụy »** của *J W N. Sullivan* — Hoài Khanh dịch và giới thiệu.

vô tình

Trường em bé nhỏ trên đường dốc
có cỏ buồn thiu đứng trước sân
có nắng vàng rung tường gạch trắng
cùng hoa giấy đỏ thắm vô ngần

có dây hành lang dài ngút mắt
vui mừng theo từng bước chân quen
giờ chơi tiếng nói cười vang rộn
bướm cũng bay về vui với em

anh cũng theo cùng lũ bướm kia
bay loanh quanh chẳng muốn chia lìa
trường em rồi sẽ làm anh nhớ
trong những lần thức giấc giữa khuya

lòng anh theo đến trường em đó
rồi đứng buồn thiu ở góc sân
lặng lẽ nhìn em cùng chúng bạn
đùa vui nên chẳng thấy anh buồn

HÀ MẬT THƯƠNG

nhấn với ngọc hung

Chim có về qua bên đó không
Ngôi nhà ngói đỏ cạnh giòng sông
Cho ta gửi chút lời thương nhớ
Đến bé mười lăm tuổi thật hồng

Nắng có về qua bên đó không
Tô dùm cho má bé thêm hồng
Cho long lanh mắt như sương sớm
Đề bé xinh hiền như đáng bông

Mây có về qua bên đó không
Cho ta nhớ bé một đôi dòng
Những chiều bé đến trường qua ngõ
Nghe sóng gợn lòng mỗi phút trông

LÊ CÔNG MINH

vấn vương

Tặng CT Hoàng Anh

Ngồi nghe gió thổi trong ngày
Ngần ngơ anh biết lòng đầy nhớ
thương

Tương tư qua mấy con đường
Gót chân dẫm nát vấn vương vẫn còn

hồ tháng ba

tình có là tình của tháng ba
hồng thơm như một cánh thu hà
hồng thơm như một nhánh hương môi
rớt nhẹ mặt hồ sương tháng ba

vời vợi

một mai khi em rời xa phố cũ
nhánh nường này còn là chút mưa thu
giọt rất nhẹ trên vườn ai ngái ngủ
cuối đường trắng ân ái một đêm thu

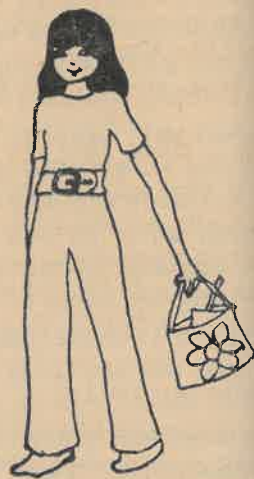
cho lần cuối

đêm rất lạnh trong vườn ai mùa hạ
người có còn chờ nữa kẻ đi qua
mỗi đêm mưa và mưa trong mùa hạ
người nhớ gì những ngày đó đã xa

mộng cũ

xin đừng lại hẹn hò nhau chút nữa
giọt tình buồn môi đã ẩm hay chưa
xin đừng lại nhìn nhau thêm chút nữa
tình có còn là một áng hương xưa

HIỀN THY HỌA MY

cỏ ngọt

Ngày ngập ngừng trên những giọt
sương
Tóc em mùa cỏ ngọt thiên đường
Có vì sao nhỏ buồn như lệ
Trong mắt ai sâu nắng tầm hương

áo hạ buồn

Ta vẫn đợi chờ em biết không
Chiều ngao ngộp học nhớ ngây lòng
Áo nào thơm ngát mùi hoa bưởi
Trên đầu chân ngày phượng trở bông

ĐẶNG TỬ ĐÀN

áo len đỏ

Em choàng áo len đỏ
Đi vào buổi chợ đông
Anh muốn nhờ đan hộ
Áo sợi len tơ hồng

xóm đất đỏ

Xóm nhà em đất đỏ
Khô, nắng bụi mưa lầy
Anh đưa em về ngõ
Nhìn xóm đẹp như mây

phượng đỏ

Ngõ nhà em phượng đỏ
Trưa nói chuyện cùng nhau...
Anh hôn em lần đó
Phượng, môi má một màu

và... đốm lửa đỏ

Đêm đêm ngồi hút thuốc
Anh nhớ em bao nhiêu
Ngày ngày ngồi hút thuốc
Anh thương em rất nhiều

DƯƠNG NGUYỆT THU

chim vườn lạ

Chim lạ bay về trong nắng nhưng
Nhìn chim ta chợt nhớ vô cùng

Hương gió năm xưa chìm dĩ vãng
Mấy thuở chim bay về trong lồng

Tháng tư trong vắt một màu mây
Nhu nắng trở về sau bao ngày
Ơi em còn đứng trên tầng tháp
Gió cài lên tóc chút sương bay

Vẫn nghe năm tháng còn xa xôi
Chim hót vu vơ rất ngậm ngùi
Đội bước chân về trên cỏ rỗi
Mưa mau cho cây lá ngủ vùi

Và trong ta nỗi buồn dâng cao
Chim ru lá ngủ chiều xuân xao
Em đến lạ lùng như cơn nắng
Tóc bay bay gọi nhớ thuở nào

Trên tay em ủ nỗi âm thầm
Chua chút hương nồng hay khói trong
Một mai cơn mộng vừa bay mất
Thì vẫn còn đôi chút bàng hoàng

TÔN NỮ THU DUNG

hoa lòng

Một đóa hoa hồng nở sớm mai
Em tung tặng trước ngõ không cài
Hồn anh cũng một hoa lòng nở
Thơm chút tình duyên buổi sớm mai

hết một mùa xuân

Như loài chim én nhớ biển Đông
Hết một mùa xuân cũng đủ lòng
Mỗi hôm vút cánh tìm bến cũ
Nhớ mãi đau lòng ai đứng trông

NGUYỄN HOÀI MỸ

xuân lòng

Em về lạnh một đêm mưa
Nghe đầu hoa cúc cũng vừa trở bông
Xuân đời vừa ngự trong lòng
Anh giảng mộng ước chờ mong em vào

NGUYỄN HOÀI MỸ

CUỘC PHỎNG
 NUÔI DƯỠNG

Tuổi Ngọc, sẵn sàng chờ đón ý kiến của Bạn Ngọc, như những hơi thở cần thiết nhất, để nuôi dưỡng Tuổi Ngọc. Và khi đủ tuổi để bước sang năm thứ hai, Tuổi Ngọc sẽ xứng đáng, hy vọng, với ưu ái của Bạn Ngọc mà tiến xa hơn.

TRẦN THỊ ĐÔNG DUNG

1.— Chủ trương của Tuổi Ngọc sau một năm vừa qua rất đúng nghĩa với tuổi vừa lớn.

Tôi không muốn Tuổi Ngọc «biến» thành một diễn đàn tranh đấu. Vì nó mệt quá. Mệt mỗi khi ghé mắt nhìn những tờ báo khác đăng bài «đòi quyền lợi». Ít ra thì cũng phải còn một tờ báo « mát lạnh » cho đọc giả.

2.— Tôi thích mục «Bóng hồng cho tình đầu» nhất. Mỗi lần xem xong một tác phẩm của mục này, tôi thấy hồn mình vừa buồn lại vừa vui. Tôi như được đi viếng từng thiên đường nhỏ nhỏ. Trong đó có cả hoa bướm lẫn sương mù và vài cơn mưa nhỏ.

Mục nào trên Tuổi Ngọc cũng đều hay cả.

3.— Sao lạ thế, ai lại bảo vậy? kỳ ghê, không đúng!

4.— Nội dung Tuổi Ngọc: hay lắm. Nhưng, tờ báo mỏng manh quá. Tôi đề nghị tăng trang.

5.— Tuổi Ngọc đáng khen một câu thành thực: đã «anh dũng» chống gậy đi trên cây cầu «kinh tế mùa thu». Và cũng đáng chê một câu: Sao mà tờ báo mỏng manh quá vậy?

LẦN TRẦM, Tam Biên

1.— Rất bằng lòng với tuổi ngọc 1 năm qua, đúng là tuần báo của tuổi vừa mới lớn — đừng tranh đấu, đòi hỏi gì cả, cứ làm thế nào giữ mãi được tinh hoa của lứa tuổi ngọc ngà là tốt rồi.

2.— Thích các truyện của tuổi ngọc nhất, đa số có vẻ man mác, gợi nhớ những kỷ niệm đi qua trong

1. Bạn có bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc sau một năm qua không? Tuổi Ngọc có đúng là tuần báo của tuổi vừa lớn không? Hoặc bạn có muốn Tuổi Ngọc là diễn đàn tranh đấu ồn ào, đòi hỏi đủ thứ quyền lợi?

2. Bạn thích mục nào nhất? Bạn muốn loại bỏ mục nào?

3. Theo bạn, Tuổi Ngọc có ru ngủ bạn u mê hoặc có thể xui bạn bán nước cầu vinh không?

4. Nội dung: Khó khan quá? Ướt át quá? — Hình thức: Cầu kỳ quá? Đơn giản quá? Bạn muốn đề nghị gì?

5. Chắc chắn Tuổi Ngọc đáng chê một câu và cũng có thể được khen một câu, xin bạn một lời thành thật nhất.

đời. Không muốn bỏ mục nào hết.

3.— Ai dám bảo TN ru ngủ, mê hoặc, xui bán nước là họ muốn giết chết tuổi thơ muốn bóp nát ý tưởng chấn hưng văn hóa đạo đức từ trong trứng nước.

4.— Được, nhưng bài còn ít quá, đọc mau hết quá. (Nội dung) hơi đơn giản (hình thức).

5.— Có lẽ tờ báo không chỉ dành cho tuổi vừa lớn mà cả tuổi bạc phơ nữa vì đọc nó thấy lâng lâng vui nhớ dĩ vãng êm đềm làm sao,

NH TR, Đà-Lạt

1.— Sau một năm theo dõi TN tôi nhận thấy TN là một tuần báo có chủ trương đúng với tuổi trẻ nhất là lứa tuổi vừa lớn, nụ yêu thương đang chớm nở. Tôi không muốn TN tranh đấu ồn ào, đòi hỏi đủ thứ quyền lợi nhưng cũng nên có những

diễn đàn để TN có thể nói lên tiếng nói trung thực của mình đã bị các đàn anh đi trước chèn ép.

2.— Thích mục «Nhìn xuống cuộc đời» và «Chạp phô» nhất.

3.— TN không ru ngủ bạn ngọc, chỉ đưa bạn ngọc vào con đường mộng mơ.

4.— Nội dung: Hơi ướt át. Hình thức: Khá đơn giản. Cần gia tăng thêm về vấn đề mỹ thuật.

5.— Một lời thành thật nhất cho TN là tăng thêm những bài vở cho dân «húi cua».

GIANG, Nha Trang

1.— Tôi bằng lòng hết mình với chủ trương của Tuổi Ngọc. Tuần báo tuổi ngọc đúng nghĩa là một tuần báo của tuổi mới lớn. Tôi muốn T.N.

vấn giữ nguyên lập trường như cũ.

2.— Tôi thích nhất mục truyện dài. Tôi chẳng muốn loại bỏ mục nào cả. Trái lại.

3.— Thật vô lý hết sức khi nói rằng Tuổi Ngọc ru ngủ hay mê hoặc tôi để bán nước cầu vinh.

4.— Nội dung lẫn lộn hình thức : Vừa đủ.

Tôi muốn đề nghị : Tăng thêm số trang cho các mục : Bệnh mới lớn, Ngọc thân ái, Biết một biết mười.

5.— Tuổi Ngọc đáng chê vì đọc không « đã » tí nào cả thì đã hết trang.

Tuổi ngọc là tuần báo dễ thương nhất trong tất cả tuần báo bây giờ.

MINH HỒNG, (?)

1 — Sau một năm Hồng thật bằng lòng với chủ trương của tuổi ngọc. Tuổi ngọc đúng là tuần báo của tuổi vừa lớn. Hồng không muốn tuổi ngọc là diễn đàn tranh đấu ồn ào, đòi hỏi đủ thứ quyền lợi.

2.— Hồng thích mục «Nhìn xuống cuộc đời» và mong đừng bỏ mục nào cả.

3 — Những ai cho tuổi ngọc ru ngủ, u mê, hoặc có thể xui bạn bán nước cầu vinh là hoàn toàn vô lý. Vì tuổi ngọc chỉ là 1 tuần báo với mục đích sẽ đem đến một giải trí lành mạnh cho mọi lứa tuổi, không riêng cho tuổi vừa lớn,

4.— Hồng muốn đề nghị : Cho thêm đất « Bệnh mới lớn » vì Hồng đang chờ sự trả lời của mục này dài cả cô.

5.— Một lời thành thật nhất của Hồng : mong Tuổi ngọc sống mãi với cương vị ngày xưa.

BẠN NGỌC, (?)

1. Mỗi tuần, suốt một năm nhận T.N làm bạn thì không còn lý do gì khiến tôi phản đối chủ trương Tuổi Ngọc — tuần báo vợ vẫn yêu thương, tuổi vừa lớn cũng thích lắm cầm đây chứ — Thôi, tranh đấu đòi hỏi làm khi gì chứ, buồn lắm. Cứ mãi mãi là toa xe chở người đến bờ bến mộng mơ đi.

2.— Thích mục « B.H.C.T.Đ » nhất nhưng đề nghị loại mục trên đi, lâu quá rồi bài vở cũng không còn hồn nữa.

3.— Nếu được, sao T.N không tìm những ướt át mới lạ, có hại gì đâu — hình thức tạm yên, lun ý bia T.N cho đẹp hơn. Xin đề nghị với tòa soạn mở thêm mục ca dao VN cho có vẻ dân tộc tính một chút.

4.— Những câu trên đã trả lời cho câu này.

5.— Máy ông ở tòa soạn cứ khách sáo mãi, cứ giả lả với bạn ngọc hoài — tôi mong trên những trang báo T.N không còn lời than van báo chết « tươi » cho cô bé ở xa khỏi lo sợ.

SÀU ĐỒNG, (?)

1 — Rất bằng lòng và hoan nghênh cả tư chí.

— Đúng ghê đi chớ.
— Không, T. N. vẫn mãi mãi là của tuổi vừa lớn.

— « Bông hồng cho tình đầu » — Không mục nào dờ.

3— Tuổi Ngọc không bao giờ như thế.

4 — Muốn T.N được tiến xa hơn thế nữa.

5 — T.N dễ thương và đáng yêu hơn bao giờ hết.

VƯƠNG HÂN KHANH, Sài Gòn

1.— Chịu ghê lắm !
— Đúng nghĩa ? Đúng đấy.

— Nếu là diễn đàn tranh đấu, đòi hỏi đủ thứ thì còn gì là TN.

2.— Viết ngắn và thơ.
— Chẳng muốn bỏ gì hết.

3.— Làm gì có chuyện ấy !

4.— Nội dung : chẳng khô cũng chẳng ướt.

— Hình thức: hơi giản dị nhưng đẹp.

— Cái bia nên cho màu lẫn hình êm đềm và thơ mộng một tý.

5 — Tuổi Ngọc có thiện chí và cố gắng lắm đấy !

VŨ THỊ BẢNG KHUANG, (?)

1.— Với chủ trương « tuần báo của tuổi vừa lớn » Tuổi Ngọc đã gần như thành công rồi đó. Hãy giữ mãi nét nhẹ nhàng của tuổi vừa lớn và đừng bao giờ làm một thứ diễn đàn tranh đấu ồn ào hay đòi hỏi đủ thứ quyền lợi, nhé Tuổi Ngọc !

2.— Chuyện dịch : « Tình mộng » quyến rũ nhất. Hãy bớt trang của tiệm چاپ phổ nếu được, và thêm tí ti đất cho mục « Ngọc thân ái ».

3.— Tuổi Ngọc không bao giờ ru ngủ bất cứ ai u mê, hoặc có thể xui người ta bán nước cầu vinh. Trái lại Tuổi Ngọc khiến ta biết mộng mơ đó.

4.— Nội dung hơi khô khan và hình thức hơi đơn giản quá. Tuy nhiên đơn giản thế mà Tuổi Ngọc có một nét đẹp, nét duyên dáng mà ít báo nào sánh kịp. Tuổi Ngọc độc đáo ở đấy. Về nội dung hãy đăng thêm truyện dài của Nguyễn Đình

Toàn (vắng tiếng hơi lâu trên Tuổi Ngọc). Thêm những mục như « Ngày xưa còn bé », « Quê hương yêu dấu », chuyện mơ mộng, thần tiên...

5.— Tuổi Ngọc là một chuyến tàu chở bạn Ngọc đến xứ của yêu thương, của mộng mơ, của thần tiên như « ngày xưa còn bé ».

Em chỉ có thể nói về Tuổi Ngọc như thế thôi. Ước mong con tàu đừng bao giờ ngừng ở sân ga nào cả và hãy chở « tuổi vừa lớn » đến bến của yêu thương.

VĂN TRUNG, (?)

1.— Thế là Tuổi Ngọc sắp lên một tuổi ; một tuổi đầy gian lao, thử thách để Tuổi Ngọc cố gắng tiến bước trên con đường nhỏ bé nhưng chông gai của mình : Con đường của tuổi vừa lớn.

2 — Vườn Tuổi Ngọc nở quá nhiều đóa hoa đẹp nên làm người thưởng thức chóa mắt, chả biết phải chọn đóa hoa nào ?

Trung lựa chọn, lựa chọn và rồi : phân vân.

Bạn muốn loại bỏ mục nào ? Chao ơi, Trung không muốn loại bỏ tí tí nào cả. Người yêu Tuổi Ngọc sẽ buồn ghê lắm nếu vườn hoa có một đóa hoa rơi. (Người yêu này là cá nhân Trung thôi nhé.)

3.— Không, với Trung ; Tuổi Ngọc chỉ là một liều thuốc thần diệu nhằm bổ dưỡng tinh thần cho lứa tuổi vừa lớn Việt Nam vốn chịu nhiều thiệt thòi và thiếu sót về mọi phương diện.

4) Hy vọng Tuổi Ngọc sẽ mãi nuôi dưỡng tính cách độc đáo của mình : cô bé mười lăm trong

chiếc áo lụa Hà Đông ; bằng những giọt sữa đậu nành tươi mát của bạn ngọc.

5.— Cô bé mười lăm trong chiếc áo lụa Hà Đông đáng yêu quá đời ; đáng yêu hơn bao giờ hết...

MINH QUÝ, Qui Nhơn

1.— Lẽ tất nhiên là tôi rất bằng lòng với chủ trương của TN từ một năm nay, mong mỗi TN mãi mãi đúng nghĩa là tuần báo của Tuổi vừa lớn nha !

2.— Ô ! Theo tôi hử ! Có lẽ tôi thích hết tất cả các mục trong TN, nhưng nhất là mục truyện dài Lá Tương Tư, Tình Mộng chao ơi ! dễ thương ghê ! Và tôi thấy chẳng có mục nào đáng ghét đến loại bỏ cả.

3.— Ôi ! Sao TN lại hồi thế ! có thể nói TN khiến cho Tuổi vừa lớn thấy đời thêm dễ thương ra, và cũng giúp ích khá nhiều chứ ? Sao lại gọi TN là ru ngủ, lại bán nước cầu vinh được !

4.— Về nội dung, như đã nói, TN không khô khan và cũng không ướt át, ủy mị như phần đông số báo bây giờ đâu ! nghĩa là TN rất thích hợp cho tuổi vừa lớn. Về hình thức hy vọng TN sẽ « duy trì » mãi mãi những hình bia dễ thương như vậy nha !

5.— Có chứ ! TN có một điểm rất đáng chê là khi đã khen ai thì quá khen (chẳng hạn như cô ca sĩ TL) và khi đã chê ai thì quá chê. Hơi thiên vị đó nghe ! Mong TN đừng thiên vị như thế nữa nghe !

NGUYỄN HẠ MAI, Sài Gòn

1.— Mới đọc được vài số nhưng

có thể trả lời là đúng. Cứ như vậy được rồi, xin đề cho tuổi vừa lớn còn thấy có một nơi giữ lại được nét thơ mộng.

2.— Thích nhất « Chạp phỏ tuổi ngọc ». Khởi loại vì loại sẽ thiếu.

3.— Ai nói vậy là sai, theo tôi, Tuổi Ngọc còn có ngòi bút như của Duyên Anh là con khuyến khích chúng tôi hăng hái tìm cách bảo vệ quê hương, yêu nước Việt Nam của chúng ta.

4.— Hơi khô khan và cao siêu khi có thêm đoản văn và tùy bút, độc thoại của các « tay viết lớn ». Hình thức : hơi đơn giản. Nếu có thể xin tăng thêm cliché với nét thật đơn giản, tránh các cliché có nhiều nền đen quá.

5.— Mới xem được vài số nhưng thật sự rất thích Tuổi Ngọc, vì Tuổi Ngọc thể hiện được phần nào tâm trạng tuổi mới lớn. Mong Tuổi Ngọc sống mãi với sự kiên nhẫn của tập đoàn Tuổi Ngọc.

KHANH HUƠNG (?)

1.— Rất bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc sau một năm qua.

— Tuổi Ngọc đúng nghĩa là tuần báo của tuổi vừa lớn.

2.— Tôi thích nhất mục « Chạp phỏ Tuổi Ngọc » và truyện của Đình tiến Luyện.

— Nên loại bỏ mục « bông hồng cho tình đầu » vì bài viết hay thì khó tìm thấy mà bài dở thì nhiều.

3.— Theo tôi thì không.

4.— Nội dung của Tuổi Ngọc lãng mạn và dễ thương.

— Hình thức : tuyệt vời

— Tuy nhiên, Tuổi Ngọc nên « khó tính » hơn nữa trong việc chọn bài để tránh sự nhàm chán cho người đọc vì bài có nội dung tương tự như nhau.

5.— Gửi một lời khen thành thật nhất cho hình thức và chủ trương của nhóm Tuổi Ngọc.

— Và đáng buồn vô cùng khi truyện dài của tác giả Từ Kế Tường đăng trên Tuổi Ngọc có đoạn giữa và đoạn kết diễn biến hết sức vô lý, tôi không thể tìm hiểu được xem tác giả muốn viết gì.

NGUYỄN NỮ TH, Đà Nẵng

1.— Rất bằng lòng. Đúng.

2.— Thích mục : Chạp phỏ kiến vàng, Biết một biết mười. Nên loại bỏ : Viết ngắn.

3 — Chưa bao giờ

4 — Nội dung : Hơi ướt át. Hình thức : Đẹp. Đề nghị : Một vài bức tranh Hoàng Đăng như bộ cũ.

5.— Lời khen đầu tiên : Đã hết sức cố gắng theo tiêu chuẩn : đẹp hơn, hay hơn, Đề nghị : Mục Viết ngắn, Bông hồng cho tình đầu, Thơ nên chọn kỹ hơn vì « na ná » giống nhau.

Lời sau cuối: Cần có mục về quê hương.

Lý do : Ngoài tình yêu gia đình, yêu người khác phái, tuổi trẻ cần phải có một tình yêu khác quan trọng hơn, cần thiết hơn, cần thiết hơn : YÊU QUÊ HUƠNG.

HỒ THỤY YÊN,

1.—Rất bằng lòng với chủ trương

của Tuổi Ngọc sau một năm chống gậy mà « bò »

Tuổi Ngọc là tuần báo của Tuổi vừa lớn sát nghĩa quá rồi chứ lý, không, Nhất định là không, Tuổi Ngọc không cần tranh đấu ồn ào và chẳng cần đòi đủ thứ quyền lợi.

2.—Yên thích mục Truyện dài nhất không muốn bỏ một mục nào vì bỏ Tuổi Ngọc mất đi chất đường rồi còn gì.

3.— Điều này lại càng không có nữa. Tuổi Ngọc đâu có cái « dụ » đó.

4.— Nội dung vừa phải Hình thức đơn giản như rứa là nhất rồi, cầu kỳ thành ra hư bột hư đường hết.

5.— Tuổi Ngọc được khen hết. Chỉ chê một điều là đóng sách dở ẹt cứ sút trang giữa hoài. Phải nặng về kỹ thuật đóng sách một chút chứ.

HUỖNH TRUNG BÌNH, Nha Trang

1.— Em rất bằng lòng với chủ trương của Tuổi Ngọc sau một năm qua.

— Tuổi Ngọc thật sát nghĩa với tuổi vừa lớn.

— Theo em, em không thích Tuổi Ngọc đòi hỏi mọi quyền lợi hay là diễn đàn tranh đấu ồn ào.

2.—Em thích mục Viết ngắn nhất

— Em không thích loại bỏ mục nào cả.

3.— Theo em Tuổi Ngọc không ru ngủ hay bán nước cầu vinh

4.— Nội dung. Không khô khan, không ướt át, không cầu kỳ, không đơn giản em đề nghị tăng văn, thơ của bạn ngọc.

5.— Theo em Tuổi Ngọc là tuần báo thích hợp với tuổi vừa lớn, với mục chạp phỏ và biết một biết mười giúp em hiểu biết những cái hay cái lạ ở nước ngoài cũng như nước mình.

BÔNG LẠ

PHÙ TRĂM

Bạc thềm có ba bậc, sâu vào phía trong, tiếp giáp với hàng ba lát toàn gạch tàu. Màu gạch đỏ ửng, nổi lên với những đường xi măng viền chung quanh, và cơn nắng buổi sáng đang phủ đầy trên đó. Màu nắng trong, chói, như lụa. Và ở đó, suốt buổi sáng chưa nhạt hóm nào, tôi đã đứng ngơ ngẩn hong tóc, như một người mộng du. Đứng, chỉ loay hoay hai bàn chân giữa hai miếng gạch tàu, một tay ôm mái tóc dài đen của mình, một tay xoè ra nắm ngón làm lực vuốt ve mái tóc. Tôi đứng ở đó, như thế, để chừng hơn cả tiếng đồng hồ. Nắng thoi ám lên má, thoi lên khắp người mình. Cảm giác thật là dễ chịu. Những buổi sáng, tôi thích nhất là được đứng hong tóc hàng giờ tại hàng ba này, hai bàn tay giơ ra hứng trọn khoảng nắng và năm dài, trên một bãi cỏ nào đó, đã khô sương. Trong những ý thích nhỏ nhoi đó, đôi lần, thật mơ hồ, tôi nghe rõ một lời gọi khác. Tiếng gọi lan đi, xa dần, và vọng âm truyền tiếp đầu đó trên những chiếc lá khô ngoài vườn, không rõ nghĩa. Trong tâm trí hình như tôi cũng thấy mình đã có chút gì thay đổi, thật lạ. Tôi biết, đời sống đôi lúc chỉ là sự mơ hồ buồn bã, không hơn kém. Sự băn khoăn không làm tôi nghĩ ngợi nhiều, ít ra là có một chút để suy tư cho mình, rồi thôi.

Hôm qua, con bạn đến thăm. Tiếng cười ròn rã ở ngoài ngõ, cùng với tiếng chạy của chân trên những bậc thềm, suốt một đôi hàng ba, dừng lại trước cửa phòng, vụn quả dấm bằng sứ trắng, rồi ào vào như cơn lốc dữ. Tôi kêu thầm trong bụng: con gái con chi mà hấp tấp, bộp chộp quá. Con bạn thở hồn hển, giương đôi mắt bỏ câu nhìn tôi, cười hi hi. Tôi lắc đầu, ra vẻ trách móc cái ồn ào vô lối của nó. Nhưng con nhỏ ngu muội quá sức nó khoa hai tay hai chân không nhận ra:

— Đi chơi không?

Tôi chậm rãi:

— Đi đâu?

— Đi vòng vòng thôi, ra chợ, dọc theo bờ sông, lên chùa, tới nghĩa trang, nếu hứng thì chắc còn nhiều nơi, để chúng ta thăm viếng.

Tôi xua tay:

— Con gái mà chở nhau đi vòng vòng thì hết chỗ nói, còn xài vào đâu được nữa. Công việc nhà ai thanh toán cho?

Con bạn xiêu mặt:

— Cha, siêng dữ? Ở nhà hoài bám vú mẹ hở? Ngu dần.

— Sữa mẹ bao giờ cũng ngọt và quyến rũ hơn tất cả mọi thứ khác. Bám vú mẹ là một hạnh phúc.

— Vậy thôi. Về,

Con bạn nói lầy, rồi bỏ về thật. Tôi đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngõ, thấy nó đẩy chiếc xe có vẻ hần học ghê lắm. Tôi thấy mình cũng kỳ kỳ như nó. Con nhỏ, tôi biết, nó giận không lâu được đâu. Bạn bè thân nhau quá mà. Nhưng tôi cũng thấy buồn, như thực sự mình là một người khó chịu, chịu gây hấn.

Những cơn mưa nối tiếp nhau rơi xuống trong mấy ngày nay. Thêm một chút mơ mộng trong tâm hồn tôi, và một chút lo âu cho những ngày sắp tới. Bức thư của một người con trai nào đó, dấu tên, gửi cho tôi, tuần trước, xui tôi thêm những hồi hộp kỳ cục. Cùng lúc mạnh nha một nỗi chờ đợi lần khuấy trong trái tim 16 của tôi, không mang một cuộc hẹn hò nào có sẵn, thành một ám ảnh càng lúc càng hiện rõ rệt bóng dáng hơn nữa. Ở đó, như tiếng kéo nhẹ cánh cửa mới lần đầu tiên trong đời. Rất rón rén và sợ sệt. Như mười ngón tay tôi run rẩy lúc xé bức thư ra, cầm trong tay và đọc trong sự choáng váng ngây dại. Tịnh, cơn mộng nhỏ nòng nân trong niên thiếu. Sầu theo người ta làm cánh mây trôi. Cánh mây nào trôi theo tôi những buổi chiều đi học về, qua những con đường quen thuộc, mà tôi không hề để ý?

Người con trai, tự ví mình như một cánh mây, có nghĩa gì không, hay như lời ngỏ vụng về đầu tiên buông ra thẳng thốt. Bước chân nào rộn ràng, phía sau, dìm tôi vào một thứ phong ba đầy sương khói lan tỏa, như những lời viết trong thư. Theo chân người những buổi chiều tháng sáu. Mưa làm rơi niên thiếu xuống vai người. Bức thư không có gì, một tờ giấy pelure trắng, và một bài thơ nắn nót từng chữ. Hôm đó, tôi đứng lặng người khá lâu khi đọc hết bài thơ. Tôi thấy mình như bối rối, và hình như trái tim đập mau hơn. Bức thư, đúng hơn, chỉ là một bài thơ kỳ lạ này, lần đầu tiên tôi nhận được, đã tạo cho tôi những cảm giác như băng khuâng, như ngơ ngẩn. Và lần đầu tiên soi gương, tôi thấy mình như một kẻ lạ, rất lạ. Như cảm thấy lo âu mơ hồ rằng mình được một người con trai để ý. Điều đó cũng chẳng có gì lạ, sao tôi thấy mình như thay đổi và bối rối. Tôi dấu bài thơ dưới lớp sách vở của mình, cẩn thận. Né chữ tôi không quen. Nên đối với tôi, người con trai nào đó, vẫn chỉ là một bóng lạ ngoài xa, lảng đãng. Dấu những câu thơ vẫn còn ẩn hiện trong trí tôi, một cách bất chợt. Cơn mộng nhỏ nòng nân trong niên thiếu. Sầu theo người ta làm cánh mây trôi. Có những điều gì gói ghém trong đó không, hở?

Tôi muốn đem chuyện này hỏi ý kiến Vị, con bạn thân nhất. Quyết định thật bất ngờ, và khi vừa ra tới cổng, tôi bỗng thấy e ngại sau đó, lưỡng lự rồi quay vào. Tôi lắng tai nghe tiếng cát cùng với tiếng lá khô vang reo dưới chân mình, cùng lúc với tiếng đập buồn của trái tim mới lớn trong lồng ngực, như một hơi thở dài hoang mang. Như thế, suốt buổi sáng hôm đó, trong một trạng thái mơ hồ của tâm hồn, tôi đi lang thang ngoài vườn, len lỏi qua những hàng cây, nhìn xuống hai bên chân trần bám mốc của mình, và thấy buồn bã. Tôi đi, có lúc lầm nhẫm đọc lại những câu thơ của người con trai, nổi xúc động nhẹ nhàng mà không hề hay biết. Và tôi cũng không hề hay biết là chị Ngọc đứng trên bậc thềm, dưới mái hiên che nắng, nhìn tôi và ngạc nhiên từ nãy tới giờ. Hình như chị có gọi tôi hai tiếng gì đó. lát sau, chị quay vào và trở ra với một chiếc nón lá. Dời khỏi mấy bậc thềm, chị đứng dưới bóng mát của giàn bầu, cất tiếng gọi tôi. Tiếng gọi lớn thực sự đập vào màng nhĩ của tôi. Tôi hấp tấp chạy về phía chị, mái tóc bay ngược ra phía sau. Trời sắp vào trưa, khoảng 10 giờ, đầy nắng và gió tít tít của một ngày đẹp, Nhưng tôi không nhận ra điều đó. Điều muốn biết hơn hết, là chị Ngọc gọi tôi có chuyện gì ?

— Em điên hả ? Tịnh.

Giọng nói và đôi mắt mở lớn của chị, khiến tôi kêu lên một tiếng nhỏ, dừng lại. Tôi điên ? Sao kỳ cục vậy cả ? Chị Ngọc, chị sao thế ? Chị bắt gặp được sự gì nơi em ?

Nhưng tôi cũng cất được tiếng nói sau đó :

— Chị đi đâu thế ?

— Lên nhà con Nghi một lát, ở nhà trông nhà dùm chị chứ, đi lang thang ngoài vườn như kẻ mất hồn vậy ? Có chuyện gì lạ lắm, phải không ?

Tôi lắc đầu, bối rối. Không, không có chuyện gì lạ cả chị Ngọc à. Em muốn đi dạo một lát cho tỉnh táo hơn để còn học bài, thế thôi. Chị Ngọc ngó thẳng vào mắt tôi dò xét. Tôi hơi quay đầu đi chỗ khác, tránh né. Chị gật gật đầu như vừa khám phá ra được chuyện gì. Tôi càng bối rối hơn. Chị biết rồi hay sao ? Tôi co duỗi nhẹ mấy ngón tay của mình.

— Có chuyện gì bản khoăn cứ nói chị nghe, em đừng giấu.

Tôi vẫn lắc đầu cố chối. Chị Ngọc đưa tay vén lại mấy sợi tóc phủ xòa trước trán tôi, âu yếm. Tôi càng không hiểu thái độ của chị. Chị nhìn tôi, giọng dịu dàng :

— Em của chị đã lớn rồi... Có những câu chuyện, vấn đề sắp được đặt ra, chị biết, vì chị đã qua thời kỳ này, dao động một chút nhưng rồi sẽ bình thường.

Chị dặn dò tôi một lần nữa, trông nhà, rồi bỏ đi. Tôi đứng ngơ ngẩn trên bậc thềm cuối cùng, nhìn theo chị. Màu áo vàng sáng chói nổi bật bên hàng đậu xanh. Chiếc nón lấp lóa ánh nắng. Có những vấn đề sắp được đặt ra, ở tuổi tôi, có đúng như vậy như chị Ngọc vừa nói ? Thực tình tôi cũng

chẳng biết. Nhưng tôi mơ hồ thấy có sự khác lạ nơi mình. Ở tuổi 16 này. Chỗ đứng cũ trong bóng mát thơ ấu, bây giờ, tôi nhận xét lại như một người lạ thấy xa xôi như một cõi đời nọ ngoài mình, không liên hệ. Những ràng buộc hệ lụy trước đang được mở ra để thay vào những ràng buộc hệ lụy khác, bắt gặp, nhiều rối rắm hơn. Tôi lúc này buồn bâng khuâng nao nức một chờ đợi gì kỳ cục. Ánh mắt của lũ con trai trong lớp học, ngoài đường phố, đều có những gì giống nhau mà tôi không thể hiểu được, khi họ nhìn tôi. Nổi bâng khuâng giống như một sợi tóc đứt rời rớt trên chiếc gương soi, một lần rất tinh cò. Tôi lúng túng hai tay, lạc lõng hai chân trước một dốc đời dớm chân thứ đặt. Có điều gì đó tiềm ẩn sau mỗi khắc giây bây giờ, nồng nàn lời mời gọi nhập cuộc. Tôi, con sáu nhỏ nhoi cuộn mình dấu kín trong một cánh lá non, ăn nát dần từng chút hương mật của đời sống tuổi thơ. Hương mật đó cạn. Con sáu phải bỏ đi một nơi khác. Chắc chắn là như vậy. Từ một ngày nào đó đã gần kề. Và cơ hội là bức thư của người con trai nằm giữa những ngón tay vào một buổi sáng, làm xao xuyến tâm hồn tôi. Theo chân người những buổi chiều tháng sáu. Mưa làm rơi niên thiếu xuống vai người.

Buổi chiều, tôi với Vị khoác tay nhau, chuyện trò cười nói, đi hết một vòng thành phố. Buổi chiều rỏi rảnh của một ngày chúa nhật suốt một tuần lễ bù đầu với bài vở làm tôi thấy dễ chịu thoải mái hơn. Quảng trường có hai hàng cây tỏa bóng mát dịu dịu xuống nửa mặt đường. Lúc qua chiếc cầu bắc ngang dòng sông có một khoảng rau muống rộng lớn trên mặt nước, tôi kéo tay Vị dừng lại bẻ một cánh hoa vàng năm cánh, nở lớn bên một lùm cây dại. Tôi ngắm nghía chiếc hoa trên tay mình, không dung nghe buồn phiền vô cớ. Tôi hỏi tên của đóa hoa. Vị cũng chẳng biết. Nó buông tay tôi ra, đi qua phía bên kia. Ở đó có những cánh hoa tím tím héo rũ bên những vòng kẽm gai xoắn tít vào nhau, ngăn cấm. Vị bẻ một chiếc. Hai đóa, hai đóa hoa vàng tím trên tay, im lặng suốt một đoạn dài. Và tôi là kẻ phá bỏ sự im lặng đó :

— Hoa dại, người ta ít đặt tên cho nó lắm phải không Vị ?

— Những đóa hoa không đẹp, dĩ nhiên, người ta hơi sức đâu mà thêm cho nó một cái tên, dẫu một cái tên tầm thường, xấu xí.

— Đời sống luôn luôn có sự bất công trong đó.

— Có lúc, có lẽ tại mình cũng phải hứng chịu những bất công, những khó khăn...

— Nghĩ mãi về những khó khăn, người ta thường sống không được đâu.

— Vậy mà người ta vẫn sống như thường khi thực sự gặp những khó khăn đó.

— Con người chúng ta quả thật rất ư là kỳ cục !

Hai đóa cùng triết lý vụn và cùng nhìn nhau mỉm cười. Vòng vòng hết nửa tiếng đồng hồ quanh chợ. Vị mới ghé vào một sạp guốc, mua một đôi. Đôi guốc đen có vẽ hình một thiếu nữ vụng về xoa tóc. Chiếc quai màu nâu sậm. Trong lúc móc tiền trả, Vị nhìn tôi cười nói con gái đi guốc là

hợp nhất. Tôi gật đầu, biết nó muốn xúi tôi cùng mua một đôi như nó. Nhưng tôi còn một đôi ở nhà, còn mới. Hai đứa cùng ghé lại xe nước mía bên kia đường. Khát nước, gặp nước mía thì khỏi nói, tuyệt vời. Hai đứa nắm tay nhau ghé vào phòng thông tin mua một tờ tuần báo. Đứng giữa buổi chiều, trông lên những tấm biển hàng rục rắng, người qua lại tấp nập, đủ mọi thứ tiếng động chung quanh, tôi mới nhận thấy mình khó chịu trong người, vội kéo Vị đi về một mạch. Tôi nói cho Vị nghe câu chuyện về bức thư chỉ vồn vẹn một bài thơ mà tôi nhận được. Vị chăm chú nghe có vẻ thích thú, nó nói vậy là may có duyên hơn tao rồi đó, được người ta để ý tương tư, sướng nhé. Tôi cấu một cái mạnh vào vai nó, nghe nóng mặt. Câu chuyện có vẻ mới mẻ, và quyến rũ.

Tôi liền tiếp nhận được những bức thư, chỉ của một người. Giống như bức thư đầu tiên tôi đã nhận. Vồn vẹn một bài thơ trong mỗi phong bì. Nét chữ quen với đôi mắt của tôi, nhưng nổi xao xuyến ban đầu tôi vẫn thường xuyên bắt gặp. Những bức thư không viết tên người gửi, những tờ giấy pelure trắng và những bài thơ. Đầu đặn mỗi tuần. Không sai trễ. Tất cả đầu gần 10 bức rồi, thì phải, từ đó tới nay.

Và bức thư mới nhất, tôi vừa nhận được sáng hôm nay, khác thường, chỉ có một cái dấu hỏi bằng viết nguyên tử xanh to tướng nằm giữa tờ giấy pelure một mình, ngạo nghễ.

số 53

ĐẶC BIỆT ĐỆ NHẤT CHU NIÊN

- Bạn đọc cả năm quên mua một số, hụt mua một số báo Đệ Nhất Chu Niên là bạn sẽ phải tiếc... diên lên.
- Một số báo nhiều tâm tình nhất của Tòa soạn. Chủ nhiệm, thư ký tòa soạn sẽ rí rả tâm sự những vui buồn của một năm ngồi ở kho sách nhà in 38 Phạm Ngũ Lão.
- Một số báo được chăm sóc từ hai tháng trước. Trần ngập thơ văn ngon mắt. Phóng sự về tòa soạn dòn như mưa đầu mùa rơi trên mái tôn.

100 TRANG 100 ĐỒNG. ĐẶC BIỆT TÒA SOẠN SẼ TẶNG MỖI BẠN NGỌC MỘT BÔNG HOA HƯƠNG DƯƠNG TUỔI NGỌC KỶ NIỆM ĐỆ NHẤT CHU NIÊN

khoảng nhớ mong menh

ĐỒNG THẢO TÍM

RỒI ĐẾN MỘT NGÀY NÀO CHÚNG MÌNH HÒA HỒ M. ? — NGÀY ANH BIẾT ANH ĐÃ NGHĨ OAN CHO T. ? NGÀY ANH THẤY THƯƠNG CHO ĐÔI MẮT ĐỎ HOE ? HAY MỘT NGÀY KHÔNG BAO GIỜ ĐẾN !

M. ạ ! T. nhớ những ngày mới quen ; những ánh mắt ngượng ngùng của T. ; những thoáng bối rối đáng yêu của anh. T. nhớ cả chiếc áo len đen tay ngắn của anh (... mà đã xúi T. thương lây những cậu bé cấp sách đi học trong chiếc áo len cùng màu ấy). Hôm chủ nhật cùng đi chợ với mẹ, mẹ tinh ý ghé mắt ! Chỉ một cậu bé tay ôm cặp : « Con thích chiếc áo len đấy ư ? » Em vội quay đi tránh tia nhìn thương yêu của mẹ khẽ thấp giọng : « không mẹ ạ ! ... con thương ! »

Ngày cuối năm anh rời nơi trọ học, không nói với T. một lời nhưng đôi mắt nhìn T. đăm đăm. T. hiểu rồi M. ơi ! — Có phải lời từ giã của anh đấy không ? Có phải vùng pha lê trong suốt kia muốn nhân nhủ với T. : anh về Saigon ăn tết với ba mẹ anh không ? Chao ơi ! Đôi mắt anh đỏ M., nhìn T. buồn rười rượi làm T. xót xa đến lặng người. Anh đứng ở xa quá ! Sau làn kính trắng có thấy được những giọt nước bất chợt lăn dài má T. ? Vị mặm mặm lên vào kẻ môi, T. mím chặt chùng như mình sắp mất một điều gì thân yêu nhất...

Mùa xuân năm nay T. đã đánh mất vô tư — T. không còn mong tiền lì xì thật mới của ba của mẹ ; T. không còn ưa tranh ăn mứt với cái Thủy... Anh biết không ? Anh đi là mang theo cả những ngày vui của T., là để T. ở lại, thật tội nghiệp, nơi thành phố buồn tẻ này...

Thế mà điều « chừng như » của T. đã thành sự thật. Ngày anh lên thành phố lại, T. đã mất đi điều gì thương yêu nhất. T. chỉ còn những phút thần thờ nghĩ đến anh — Ngày nào T. quên anh được... ! Nhiều buổi học T. phải nhắm mắt xua hình ảnh anh đi, cho T. ghi được lời thầy giảng. Anh vẫn bướng ghê cơ ! Cứ sừng sững trước mặt, nhìn T. sao buồn thế M ? Đôi mắt biết nói của anh (mà T. thương nhất đó) hôm nay không còn nói — phảng phất vẻ nghiêm nghiêm, buồn bã và trách móc — anh không đo được T. thương anh thế nào ? anh giận T., giận đến bao giờ hở M ? T. biết nói gì đây khi cảnh violette dấu yêu T. gửi về anh đã lạc mất rồi ? — T. không thương ai nữa ngoài anh đâu, M. ạ.

T. sẽ quý xuống thăm có một buổi mai, chấp tay hương về một nơi nào đó M., xin cho tình yêu chúng mình vẫn đẹp, dù anh « muốn » ghét T. thật nhiều...

NGUYỄN TUẤN ANH

TƯƠNG CHI (Sàigòn).

Một ống PH22 sẽ rất tốt để rửa mặt và trừ mụn. Nếu cháu có dùng phấn thoa mặt thì phải mua Cleansing Cream hiệu Elizabeth Arden để lau mặt và 1 lọ Beauty Sleep cùng hiệu để dưỡng da.

DIỆU HIỀN (Đà Lạt)

1.— Cháu phải đi chụp một hình xoang mũi mới biết chắc có bị viêm hay không. Đồng thời phải tới một y sĩ chuyên khoa để bơm thuốc rửa. Tạm uống Propiocine, Delta Cortril.

2 — Đau ở miền đó có thể chỉ là đau nhức dây thần kinh, uống ít viên Dolan và Bétalgine sẽ bớt. Ráy tai có nhiều sẽ gây chứng ù tai, ngứa ngáy, tuy nhiên không hại gì nhiều.

CAO ĐỆ (Sàigòn)

Có lẽ cháu bị biến ứng (Allergie). Uống Périactin hay Prométhazine kèm theo Algi B và Dolviran sẽ bớt ngứa, và nhức.

THẢO (Nha Trang)

1.— Sức nặng của cháu quá thiếu.

Phải uống dầu cá viên (Moruton) Biotone và Calcigénol cho cao và mập thêm. Phải ăn nhiều thịt, cá, trứng.

2.— Tạ nhẹ 3 hay 4kg không ảnh hưởng gì tới chiều cao đâu, Cháu có thể yên trí mà tập luyện cho đều.

THÁI NA (Vũng Tàu)

Cháu nên uống Périactin, Hydrocortancyl, cotracyn và nhỏ Sulfate de Zinc hay Argyrol, mắt sẽ bớt cay và đỏ.

NGUYỄN THỊ HỒNG NHUNG

1.— Mắt hay bị nhòa đi chú sợ rằng cháu bắt đầu bị cận thị đấy. Đừng thức khuya quá và phải học dưới ánh đèn đủ sáng. Uống thêm dầu cá thu (Morucaps hay Sevenssea)

2.— Hay chảy nước mắt chỉ là triệu chứng của sự mệt mỏi thị giác hoặc sự tắc nghẽn ống thông mắt và hốc mũi. Phải tới nhờ Bác sĩ chuyên khoa thông bằng dụng cụ đặc biệt.

3.— Uống Coramine và Passiflorine cho bớt hồi hộp và Génatropine cho bớt ra mồ hôi.

XUÂN ĐẠI (Qui Nhơn)

Cháu có thể tự ý lựa chọn một trong các thuốc bổ óc sau đây :

Cervotonic, Glutalam, Glutaminol v.v.

Cháu có thể bảo bạn xem lời chỉ dẫn của chú cho Thảo ở phía trên, trong số này.

CÔ ĐƠN (Thủ Đức)

Muốn khỏi bị đau bụng trong kỳ kinh cháu nên dùng thuốc Hémagène Tailleur. Tắm không sao cả.

Cháu thử gọi đầu bằng Selsun sẽ có kết quả tốt.

UYỀN NGỌC (Tam Kỳ)

1— Cháu có bị táo bón không? Nếu có phải bớt thịt, cá ăn nhiều

rau và uống Euchol, Pyrèthane, Dolviran là những thuốc trấn thống (dị đau) rất tốt.

2 — Hay chóng mặt, hồi hộp chính là triệu chứng yếu tim. Có thể dùng Cardioritmon và Épanal 5

3 — Muốn cao thêm hãy uống Calcium Corbière.

TÔN THẤT THÙY

Uống trụ sinh như Cotracyn, T3 và thoa Vaseline vào tay sẽ bớt.

L.H.H.D. (Qui Nhơn)

Mào gà do bệnh hoa liễu sinh ra, ở tuổi cháu mà mắc bệnh này thật đáng đáng đôn.

Bôi thuốc sau đây vào mào gà chúng sẽ rụng đi :

Résiné de Podophylle 5 gr.

Huile de Paraffine 15 gr.

LÊ UYÊN (Huế)

1— 16 tuổi cao 1m64 coi đã được rồi đấy. Nhưng nặng có 40 kg thì gầy quá. Nên uống Mayocod, Biotone hay Revitalose C.

2 — Nên tập tạ dưới 10 kg ở tuổi cháu.

3 — Đứng, nhịp tim của người lớn trung bình là vậy. Cháu hay mệt là vì cơ thể suy nhược.

4 — Loại thuốc bổ này không hợp thì thay loại khác, có hại gì đâu mà lo.

NGUYỄN THỊ THÚY (Huế)

1 — Vì quá gầy nên da tay nhăn nhoe không được đẹp. Cháu có thể mua 1 ống Soupline aux Avelines để thoa cho mịn.

2 — Muốn mập thêm cháu nên uống Biotone, chích Durabolin và ăn nhiều thịt, cá, uống nhiều sữa.

KHÁNH LINH (Cam Ranh)

1 — Cháu hơi gầy. Nên ăn nhiều thịt, cá và uống sữa. Dùng thêm thuốc Durabolin chích và Biotone uống.

2— Nhỏ tai bằng Tifomycine goutte auriculaire và uống Auréomycine cho bớt ngứa.

ÁI CƠ (Cần Thơ)

1— Ái Cơ nên mua 1 gói Poudre de Talc để thoa tay cho khô, đồng thời uống Prantal hay Génatropine mồ hôi sẽ bớt ra.

2— Có lẽ Ái Cơ bị đau mắt hột đấy cho nên hay ngứa. Nhỏ Sulfate de Cuivre hay Ophtazol rất tốt.

3 — Gọi thử bằng Selsun xem sao, Ái Cơ học giỏi quá, xin ngợi khen.

VŨ THỤY VÂN HAO (Vũng Tàu)

Cháu có thể mua Maxiton để thử mà « gạo » bài thi nhưng phải xin toa Bác sĩ và Lipolysine F để bớt mập. Phải kiêng thịt, mỡ và ăn ít đi.

TRẦN NGỌC HUỆ (Huế)

Cháu hãy dùng thuốc ống PH22 để rửa mặt, uống thuốc gan như Euchol, thuốc trụ sinh như Propiocine, ăn nhiều rau, kiêng ớt, hạt tiêu sẽ bớt mụn mặt.

KHÁNH MƠ (Tây Ninh)

Chích Bépanthène tóc sẽ mọc trở lại và uống Paraminan tức sinh tố H tóc sẽ bớt bạc. Cháu nên vững tin ở y học.

TU LỰ (Đông Khánh, Huế)

Cháu bị chứng đái rất như vậy phải thử nước tiểu nếu cần sẽ phải chụp hình đường tiểu để tìm sỏi (Calcul). U Tạm dùng Théosalvose Vitasiphon và uropol.

HUỖNH THỊ NGỌC DUNG (Cần Thơ)

Cháu có thể mua dùng Gammalon Fo t hay Glutalam, trí nhớ nhờ thuốc này sẽ tăng lên chút ít. Lúc học nên để hết tâm trí vào bài vở

bông
hồng cho
tinh dầu

niềm yên lặng trong sương HOÀI MÁY

Con đường buổi sớm. Hàng cây cao im lìm xóa dài vô tận. Những hạt sương mềm đan nhau. Mặt trời như người mẹ hiền cung đưa con thơ, chưa vội vươn bàn tay ấm êm bằng ngàn ánh hào quang xếp lại lớp sương mềm trên ngàn lá. Bầu trời sâu, đáng những vầng mây nằm bất động, im lìm. Ánh điện heo hắt ngọn đèn bên vệ đường kéo dài chiếc bóng đang lung linh theo từng bước chân rã rời. Bóng Huy cô độc, nhỏ bé làm sao.

Con đường trải dài dưới chân thật thanh vắng. Thanh vắng, im lặng đến nỗi Huy nghe rõ từng âm thanh đều đặn của ngàn cây trong cơn mê ngủ, và tự mình, từng tiếng ngân dài buồn phiền của khói thuốc. Từ bao giờ. Huy chẳng còn nhớ. Huy thấy quyến luyến con đường có hàng cây cao ngút ngàn này, để từ đó, thả từng bước chân trong những buổi sớm đầy sương. Buổi sớm, sương rơi thật đầy. Huy đút tay vào túi áo, thu người nhỏ lại. Hơi sương tỏa thành cái lạnh nhẹ nhàng đủ để Huy thấy cần phải mời một hơi thuốc. Khói thuốc, hơi sương, quyến chặt nơi mắt, đọng lại trong hồn, niềm đau òa vỡ và cay xé.

Huy dừng lại. Ánh lửa lóe lên trong đêm tối rồi tắt ngấm. Que diêm trên tay Huy còn lại là bả than đen. Niềm vui ! Sương ơi. Niềm vui của anh cũng chỉ như ánh lửa đỏ. Lóe lên rồi tắt ngấm. Còn lại là tháng ngày dai dẳng với nỗi nhớ không rời. Còn lại bên anh không phải hình ảnh thương yêu của em, mà hiện diện, những đóm lửa lập lòe môi thuốc. Anh « bày đặt » rồi đó. Nhớ ngày xưa — anh chỉ còn trong tâm trí một lẽ sống duy nhất, sống cho kỷ niệm của ngày xưa, ngày xưa... — Mỗi em phụng phịu, mắt em hờn buồn, « cao anh bày đặt hút thuốc, sao anh nguy hiểm..., nỗi buồn nào có giải tỏa được bằng khói thuốc đầu anh... » Ngày đó, anh nghe em, bởi em là điều thuốc tuyệt diệu nhất.

Nhưng bây giờ ? Còn nhớ đêm nào, đêm của mặt trăng vỡ tan, đêm của vũ trụ quay cuồng, đêm của mặt trời yên giấc không lần tỉnh dậy : anh chấp choạng ngã xuống vực sâu, từ đó, ánh lửa lóe dần trên môi anh. Như một kẻ sắp phạm tội, anh ngại ngừng bước vào quán nước bên đường mua một gói thuốc lá. Anh muốn nhớ lại bàn tay vụng về của lần đưa điều thuốc đầu tiên lên môi. Những ngón tay lúng túng châm mỗi ngọn lửa và anh sặc sụa trong khói thuốc tràn đầy.

Ánh thuốc đỏ lập lòe trên môi anh hiện diện là một thói quen, một sự thương tình. Như con đường đã thành của riêng anh vào mỗi sớm, vào thời gian anh lịm người trong nhớ thương em. Con đường buổi sớm đó em. Sương rơi giăng mắc tỏa hơi lạnh gai người. Hơi lạnh ; như một nhắc nhở không tiếng vang, để anh hiểu mình vẫn theo hoài một mối tình tuyệt vọng, đuổi bắt hình bóng em giờ đã cao bay, vươn mình níu kéo tình em đã ở ngoài tầm tay với. Để anh hiểu nơi này không có em. Trong lúc điên cuồng nào đó, anh muốn gom góp muôn vàn hạt sương trên ngàn lá kết tạo hình em. Không, anh chỉ muốn đem ngàn hạt sương trời gom thành đôi mắt em ; đôi mắt biết thương yêu chứ không lạnh lùng chói bỏ.

Anh chấp nhận rồi đó, Sương ơi. Dù từng lời êm ái của em lại sắc nhọn như những mũi kim thăm thẳm tim anh. « Giữa chúng mình chỉ nên có tình bạn thôi, anh nhé. Chẳng nên vượt qua giới hạn này làm gì. Hãy giữ cho chúng mình sự trong sáng, nhé anh... » Không, chẳng còn sự trong sáng nào nữa đâu Sương. Mặt hồ đã giao động. Vấy bùn. Ngày tóc em mượt, mắt em lung linh mơ mộng, má em hồng, môi em mọng, ngày thiên thần thơ dại cất cao đôi cánh để nhường lại cho em hình ảnh người thiếu nữ xưa thi, cũng là ngày anh chới từ tình cảm hòa nhiên của đôi bạn, của trong sáng. Anh nói sao được niềm rung động của lần đầu rộng mở vườn yêu, nói sao đây những ngất ngây của buổi ban đầu búng nốt nhạc thương yêu Anh gửi cho em những nụ hôn thắm trên hương tóc Anh trao cho em cả bầu trời thương yêu trong những săn sóc đầy che, dấu diếm vụng về. Anh cho em tất cả, để chỉ còn giữ lại cho riêng mình toàn là si mê khờ dại. si mê dại khờ ! như chất keo tinh chất gắn chặt bóng hình em mãi mãi trong tim anh. Bóng hình em, muôn vào kỷ niệm của một thời bên nhau, là những dấu tích, giờ đây, theo năm tháng cách xa, dấu có nhạt nhòa trong bộ óc thiếu trí nhớ của anh, cũng đủ để anh đắm mình trong cơn đau và đi hoài trong sương lạnh. Sương ơi ! Làm sao có thể quên được tình yêu này. Anh vẫn còn đi hoài trên con đường này, trong thời gian này, đó Sương. Trong tận cùng bóng tối của tim anh, vẫn còn một tia lửa nhỏ. Một ngày nào đó...

truyện dài TỪ KẾ TƯỜNG

Phượng tỉnh bơ :

— Ông ấy cũng đáng tìm lắm, nhất là bây giờ, ngay lúc này bụng Phượng đang có một triệu con kiến đang bò, đang uỳnh lộn nhau, nhưng còn một người khác đáng tìm hơn.

— Ai, người nào mà đáng tìm hơn ông bán bánh cuốn của Phượng vậy?

Phượng phát vào vai Hạ giả lơ :

— Hạ muốn biết không?

— Dĩ nhiên là rất muốn.

— Hạ biết đường Cường Để chứ?

— Quá biết. Con đường có mấy cái trường đại học trong tương lai đào tạo nên những anh chàng bán cháo phở, thầy lang bào chế thuốc đau bụng với lại những anh chàng trồng tía, cura gỗ và xử dụng máy cày.

Phượng cười rũ ra nhưng cũng gắng nói :

— À, đúng quá xá. Đi từ đó tới một ngã ba. Hạ đứng ở đây làm ông cảnh sát chim bay cò bay một phát giăng hai cánh tay ra, nếu mặt Hạ hướng về mấy ông lính Hải Quân, tay trái chỉ vào một ngôi nhà thờ, tay phải chỉ thẳng boong đến người mà Hạ muốn tìm.

Hạ dấm thum thụp vào lưng Phượng. giấy này :

— Phượng nói bậy, nói ầu. Bụng chưa có miếng bánh cuốn nào sao chứa toàn là ớt, tiêu, giấm với lại nước mắm mặn không vậy?

— Hương đó có đúng không, hay lại phải mắc công chỉ hướng khác?

Hạ cấu vào tay Phượng nhưng dấu thật sâu đến nỗi Phượng phải nhăn mặt lại năn nỉ xin buông tha. Hạ ra điều kiện :

— Được, sẽ tha, nhưng Phượng phải theo một điều kiện này.

— Điều kiện gì?

— Từ bây giờ trở đi Phượng không được nhắc tên anh chàng đó nữa, trước mặt Hạ.

Phượng háy mắt hỏi :

— Anh chàng nào?

— Anh chàng bà con gì của Phượng ấy.

— Anh Nguyễn hả?

Hạ mím môi, gật đầu. Phượng dài lưỡi ra hỏi :

— Nhưng tại sao?

— Không tại sao hết.

— Chuyện gì cũng phải có lý do chứ.

Hạ mỉm cười bấm sâu hai đầu móng tay vào da thịt Phượng khiến Phượng ứa nước mắt, gật đầu. Bây giờ Hạ mới buông tay ra. Phượng nhăn mặt xoa hoài cổ tay, không nói gì với Hạ nữa. Hạ đứng yên nhìn những chiếc lá rơi bên kia con đường. Những chiếc lá lờ mờ trong mưa, làm cho con đường mang thêm một vẻ u buồn. Hạ quay lại, bắt gặp Phượng với những giọt nước mắt và vẻ giận dữ trên gương mặt. Hạ nhớ ra là đã nặng tay với Phượng lúc nãy, những đầu móng tay chắc rướm máu trên da thịt Phượng. Hạ kéo cổ tay Phượng lên nhìn, bắt gặp những sợi máu rỉ ra trong mấy đầu móng tay sâu. Hạ cuống quýt hỏi :

— Phượng đau lắm phải không?

Phượng không trả lời. Hạ lại càng cuống quýt hơn, tưởng như dấu móng tay kia có thể làm chết được Phượng. Hạ mở cặp, lấy chiếc khăn mù soa trắng tinh lau những sợi máu ứa trên cổ tay Phượng. Và lí nhí một lời xin lỗi. Nhưng Phượng vẫn không đáp lại. Giữa lúc mà Hạ không ngờ nhất Phượng lại chạy vụt đi, băng qua đường, vào cổng trường và mất hút trong đó. Hạ buồn bã vô cùng. Buổi sáng mưa hai đứa vui như chim đứng dưới bóng cây đợi giờ chuông reo vào lớp nhưng không ngờ vì một chút sơ ý Hạ đã làm Phượng giận. Phượng giận rồi lại sẽ hòa, nhưng bây giờ Hạ có cảm tưởng buổi sáng hôm nay chỉ có một mình Hạ, trong cơn mưa mênh mông tràn ngập này. Hạ đứng một mình, ngậm ngùi cắn mấy cọng tóc ướt nước trong hai hàm răng lạnh tưởng như cắn một cục đá nhỏ sau khi uống hết ly chanh đường cho tỉnh bạn.

— Ly Hạ, đứng đây làm gì thế?

— Hạ quay lại bắt gặp nụ cười và cái vỗ vai đầm ấm của Trần. Gương mặt Trần trắng xanh dưới cái mũ áo mưa. Trần cười :

— Phượng đâu rồi?

— Vào trường rồi.

— Sao lạ vậy?

— Phượng giận.

— Có thể chứ. Nhưng bao giờ thì huề nhau?

— Chưa biết.

— Kép kia giận bỏ nàng bơ vơ trong trời mưa, dưới gốc cây vậy cho kép này thế chỗ được không ?

Hạ cười :

— Thế bao lâu ?

— Một hôm thôi.

— Không được. Một hôm rồi bỏ người ta bơ vơ lại, buồn chết.

— Chứ muốn bao lâu ?

— Thế hoài.

Trân cười khúc khích :

— A, như vậy là dụ dỗ người ta đấy nhé. Xúi giục người ta đánh nhau đấy nhé. Ta không dại đâu. Dù cho nàng có một giọng nói ngọt như mía đường, đôi mắt sâu thăm thẳm như hai cánh nhạn về ngang lưng trời, nụ cười rực rỡ những bông mười giờ trong bồn cỏ giữa sân cờ ta cũng nhất quyết không nghe. Ta không cướp bồ của bạn, ta không đá bạn bằng mười ngón chân lạnh bạc của ta, mặc dù ta cũng rất mê nàng. Ôi Tiểu Thu Ly Hạ, nàng rất sâu trong trời mưa, rất đẹp trong lá rơi rơi rơi, rất ngon như giọng rao của ông bán bánh bao nóng hồi vừa thổi vừa... quăng.

Hạ bá vai Trân hỏi :

— Hồi hôm Trân đóng kịch trên Ti Vi phải không ?

Trân ngạc nhiên :

— Đóng kịch gì ?

— Kịch tình cảm tâm lý xã hội.

— Đâu có. Trân chưa đóng kịch bao giờ cả.

— Vậy mà có con nhỏ nào giống y như Trân vậy. Nó cũng nói hay như Trân vừa nói vậy. Làm Hạ cảm động khóc quá xá.

Trân đấm vai Hạ nguyệt dài :

— Lưỡi Hạ sắc bén độc hại như cái móc người ta móc dứa. Đúng là người đẹp có nanh có vuốt.

— Làm như người ta là con diều hâu không bằng.

— Đúng. Hạ là con diều hâu làm rụng không biết cơ man trái tim của những anh chàng cừ non mới bắt đầu lớn.

— Ê. Nói giỡn chơi thì được, chứ không có nói bậy nghe.

— Nói đúng chứ ai nói bậy bao giờ.

Hạ định dùng ngón đòn thiện nghệ của mình là những cái móng tay nhọn hoắc, đưa ra cấu vào cổ tay Trân, nhưng con nhỏ nhanh quá, né kịp và nhe răng cười hi hi. Hạ tức quá la :

— Người nào nói ầu tối về ngủ không nhắm mắt được.

— Không nhắm mắt được thì càng vui. Tha hồ mà nhìn đỉnh mùng bắt rệp, nhìn muỗi bay mà đập, nhìn thằn lằn đuổi nhau...

Hạ giận ghê, không biết nói gì thêm, đành đứng im, Trân lại léo nhéo phía sau :

— Hạ biết tin gì chưa ?

Định không nói chuyện với Trân nữa, nhưng cuối cùng, vì thắc mắc Hạ cũng phải hỏi :

— Tin gì ?

— Một tin quan trọng vào bậc nhất thế giới.

— Trân mà tin gì chả quan trọng.

— Lần này quan trọng thật.

— Chuyện gì thế ?

— Hạ có nhớ anh con nhỏ Thảo không ?

Hạ phì cười :

— Nhớ làm gì mới được chứ. Trân hỏi kỳ.

— Không có kỳ đâu nhé. Cái anh chàng để tóc dài, Híp Py chính hiệu con nai vàng ngơ ngác mình gặp hôm sinh nhật con nhỏ Thảo đấy. Anh chàng ngồi gần Hạ đấy, nhớ không, không nhớ cũng rán mà nhớ đi, kéo mang tội.

— Tội gì mà tội. Khi không cái bắt người ta nhớ.

— Bởi rằng thi là anh chàng đó mất Hạ lấm lấm.

Hạ khoanh một ngón tay vẽ vòng ra phía sau lưng nói :

— Tiệp Ni đang đứng trước cửa chùa, ngài đừng đem chuyện đời ra nhằm quấy rầy một tâm hồn đang gửi về cõi Phật. Đạo và đời đã ngăn cách hai ta như đường rầy xe lửa chia đôi mặt đường nhựa.

— Rồi nàng định cắt đứt giây chuông thật sao ?

— Thật.

— Vậy nàng cứ việc cắt đi.

Hạ cười :

— Tiệp Ni quên sợi giây chuông để ở chỗ nào rồi, để chút nữa vào chùa xem lại.

— Nàng chưa cắt được giây chuông là chưa muốn đoạn tuyệt với đời. Vậy ta cho nàng hay một tin hấp dẫn, làm ly bì đất, cò hơn tiếng chuông chùa Xá Lợi của nàng nữa.

— Chẳng hay đó là tin gì vậy ngài. Tin người yêu của ngài ăn xoài tượng nhiều quá nên đau bụng phải đi nhà thương ?

Trân cố nhin cười nói :

— Không phải. Tin người yêu của nàng chứ. Chàng tên là Hảo, nước suối Vĩnh Hảo. Cái tên nghe đã thấy mát cổ họng rồi. Chàng vốn là một thanh niên rất mực Híp Py, thời trang đúng mốt, tóc dài xỏa xuống vai óng mượt, đen tuyền như nước sông Thị Nghè. Chàng đã mê nàng, điên dại vì nàng, mới hay cách đây mấy ngày chàng đã ốm tuơng tư nằm liệt giường không ngóc đầu dậy nổi.

— Chàng có ăn uống gì không ?

— Chàng chỉ uống sữa, ăn lai rai mấy hột cháo, chàng sắp chết.

— Cho chàng chết luôn.

Trân dấy dậy:

— Hạ không nói tàn nhẫn như thế. Hạ không thể nhẫn tâm giết hết một người.

— Hạ giết ai đâu?

— Hảo. Nước suối Vĩnh Hảo.

— À, cái tên nghe có vẻ mát cổ lắm. Những lúc học bài mệt khô cổ chắc cần.

— Lại giọng ác độc đó nữa. Hạ phải biết rằng nước suối Vĩnh Hảo cũng có lúc khô queo khô mốc. Bây giờ Vĩnh Hảo đang nằm chờ chết nếu Hạ không nhả cho vài giọt cam lồ tình yêu.

Hạ nhảy tới nắm tay Trân, và lần này Trân không tài nào tránh kịp. Hạ xữ dụng ngón đòn ruột của mình, nghĩa là nắm móng tay cùng cào một lượt vào cổ tay Trân, cào thật mạnh. Và Trân co rúm người lại, nhả mảy nhả mặt kêu xin rối rít. Hạ gằn:

— Trân còn nói ầu nữa hết?

— Nói cách sao mà gọi là nói ầu?

— Gán nước suối Vĩnh Hảo là người yêu của Hạ.

— Ừa, bộ không phải sao?

Hạ ấn mạnh mấy móng tay nhọn:

— Phải cái gì mà phải.

— Không phải thì thôi.

— Ai bày chuyện đó?

— Không ai bày hết.

— Vậy là Trân phỉa ra phải không?

— Không, có thật, có thật. Anh Hảo đau ngất ngư mấy hôm nay, con nhỏ Thảo bảo anh Hảo mê Hạ, và ốm tương tư.

— Kệ ông ta chứ nói với Hạ làm gì?

— Để vậy ông chết làm sao?

— Còn lâu, ông đời tiền đi uốn mái tóc dài của ông đó.

— Nói tay một chút Hạ ơi, đau quá.

— Muốn hết đau thì đừng nói bậy nữa.

— Rồi, hết rồi.

— Nhớ đừng quên à?

— Nhớ... nhớ... nhớ.

Giọng Trân dài thông, nhảo nhèo đến tức cười. Hạ buông tay Trân ra. Trân hít hà luôn miệng và xoa xoa cổ tay mình. Hạ cười hỏi:

— Có đau lắm không?

— Đau gần chết.

— Vậy cho đáng đời. Ai biểu nói ầu.

Trân muốn khóc. Hạ kéo tay Trân chạy vào những bậc tam cấp dẫn lên chùa. Trân gỡ mũ áo mưa xuống, gương mặt hiện ra sáng rỡ. Hạ co người lại tránh những giọt nước bắn tới dưới chân nói:

(Còn nữa)

Nguyên tác : VACANCES ROMAINES của IAN HUNTER
và WILLIAM WYLER • Bản viết văn : HOÀNG HAI THỦY

— Chúng ta mới được gần nhau quá ngắn ngủi. Và tôi có cảm tưởng rằng sau khi chúng ta xa nhau, tôi sẽ không bao giờ còn có thể được gặp lại Anne... Rồi chúng ta sẽ xa nhau. Tôi chỉ mong chúng ta chưa phải xa nhau ngay chiều nay...

Đôi mắt đẹp của nàng công chúa cô đơn sáng lên ánh biết ơn. Chàng phóng viên không biết rằng ngay lúc đó nếu Anne không tự chế ngự, nàng đã vòng tay lên cổ chàng, ôm và hôn chàng để tỏ lòng biết ơn. Họ nhìn vào mắt nhau trong vài giây rồi người thiếu nữ chiếu đôi mắt nhìn quanh. Tất cả, cảnh vật và người, đều như mời chào nàng, khuyến khích nàng sống.

— Có lẽ An không thể đi chơi với anh suốt đêm nay. An chỉ đi chơi chừng vài tiếng đồng hồ nữa thôi. Nếu An đi quá lâu, sợ có chuyện không hay xảy ra cho anh.

— Cuộc đời qui nhất là hiện tại. Chúng ta hãy sống vài giờ đồng hồ tự do này đã...

Anne trở thành mơ màng. Nàng như nói lên ý nghĩ của nàng:

— Trong vài tiếng đồng hồ này An có thể làm được tất cả những việc An muốn chứ?

Nàng nhìn chàng như chờ đợi lời cho phép. Hoàng Giang cười:

— Tất nhiên là An muốn làm gì thì làm.

Hai bàn tay họ tự động nắm lấy nhau. Và họ tung tăng không khác gì những cặp tình nhân trẻ, quanh, họ đi xuống những bậc đá.

— Nhưng An muốn làm những việc gì trong buổi chiều và buổi tối này đã nào? Nếu An định đi ám sát Tổng Thống hay đánh cướp ngân hàng thì... rất tiếc không có tôi đâu đấy...

Chàng cười và nàng cười :

— An chỉ muốn đi chơi trong thành phố dưới đèn trăng. Đi đâu thì đi, không chủ đích. Ngồi ở những quán nước trên vỉa hè nhìn người ta qua lại. An muốn được nhìn thiên hạ chứ không muốn bị thiên hạ nhìn. An muốn đi chơi bên dòng sông vắng, dưới những hàng cây rì rào gió thổi.

Nhớ tới lời giới thiệu của chủ thợ hớt tóc về một nhà hàng khiêu vũ trên sông, nàng tiếp :

— An muốn tới thăm một nhà hàng có ca nhạc và khiêu vũ trên một con tàu bông bênh. Ở La Mã có nhiều nhà hàng nổi đẹp lắm. An chưa từng được đến đó. An muốn được vui những cái vui hồn nhiên, An muốn được sống... Anh có thể giúp An làm những việc đó chứ ?

— Chúng ta thực hiện chương trình ấy ngay từ phút này. Hãy khai mạc chương trình bằng ly rượu hồng. Ở La Mã, tất cả những quán rượu nhỏ đều thơ mộng nhưng gần đây tôi biết một quán rượu thơ mộng nhất. Quán Rocca.

Không đề cho người thiếu nữ kịp hỏi thêm, Hoàng Giang kéo tay nàng đi về phía quán rượu.

— Ở quán Rocca, An có thể gặp một số văn nghệ sĩ chính hiệu và nếu An may mắn, An sẽ thấy vài tay gang tơ trong đảng Mafia bị trục xuất từ Hoa Kỳ về. An sẽ thấy những tay gang tơ về già là những người hiền lành, dễ thương nhất cõi đời này...

chương mười một

Vào giờ ngày, quán Rocca đông khách. Nhưng chàng phóng viên là khách quen ở đây, chàng tìm được một cái bàn nhỏ kê ngay trên vỉa hè. Vị trí của bàn này đúng với mong ước của An. Từ lâu rồi nàng vẫn trông tượng đến một buổi chiều nào đó trong đời, buổi chiều trong ước mơ nào cũng đẹp, nàng được ngồi ngay trên vỉa hè thành phố nhìn người qua lại. An mơ ước chuyện tầm thường đó như một cô gái thường dân mơ có ngày được ngủ trong một cung điện vàng son.

Nàng đang sống trong giấc mơ. Và nàng chóng quen thuộc với cảnh sống động quanh nàng. Người ta nói chuyện và cười quanh nàng. Không ai để ý tới ai, không ai bắt bẻ ai và nhất là nàng không bị ai nhắc nhở tới bổn phận. Đôi mắt nàng mở lớn nhìn những cặp tình nhân chờ nhau tới trên những chiếc xe hai bánh có cái tên là Vespa. Ý Quốc là quốc gia sản xuất ra loại xe Scooter nên La Mã có thật nhiều thứ xe hai bánh gọn và lịch sự này di chuyển. Trước cửa quán Rocca, gần ngay chỗ nàng ngồi, có tới 10 chiếc Vespa đậu thành hàng.

— Xe Vespa trông hay quá. Ước gì chúng mình có một chiếc xe đó đi chơi...

Hoàng Giang mỉm cười thích thú vì ước muốn quá dễ thực hiện của nàng công chúa chưa từng bao giờ được ngồi xe Vespa.

— lát nữa, tôi sẽ mời An đi chơi một vòng thành phố trên xe Vespa.

— Anh có xe ư? — Nàng ngạc nhiên như Hoàng Giang vừa nói tới một chuyện gì kỳ diệu — Anh đề ở đâu? Sao An không thấy?

— Chúng mình có thể mượn một chiếc. Việc đó dễ. Ở đây có những nhà cho mượn đủ các thứ xe mở cửa suốt ngày đêm...

An bỗng cảm thấy đói như chưa bao giờ nàng đói đến thế. Nàng nhớ rằng từ tối hôm qua, từ khi trốn ra khỏi sứ quán và vòng kiềng toả nàng ở đó, nàng gần như chưa ăn gì. Những đĩa bánh vàng óng và thơm phức đặt ngay trên bàn chờ đợi những ngón tay nàng. Nàng ăn ngon lành và nổi vui hồn nhiên của nàng làm cho Hoàng Giang vui lây. Trong giây phút ấy nàng quên nàng công chúa đang bị người ta chờ đợi ở sứ quán và chàng quên chàng phóng viên đang đi làm phóng sự. Họ chỉ còn là đôi người trẻ tuổi tình cờ gặp nhau trong một thành phố thơ mộng.

— Khi An trở lại trường, các cô bạn của An nhắc sẽ lạ lắm vì mái tóc mới của An..

— Anh nói các cô bạn ??

Chiếc bánh thơm được dừng lại ở nửa chặng đường đi từ đĩa bánh tới miệng nàng công chúa khi nàng nhớ tới câu chuyện bày đặt bất đắc dĩ của nàng. Có thể nói từ ngày biết nói cho tới nay, chưa bao giờ An nói dối. Và hôm nay nàng nói dối với người mà nàng có nhiều cảm tình nhất mặc dầu nàng chỉ mới gặp chàng chưa đầy 24 tiếng đồng hồ. Nàng hoàn toàn không biết gì về đời tư của chàng và nàng cũng không cần biết. Nàng ăn hận khi thấy chàng tin ngay ở câu chuyện nữ sinh nội trú bỏ trường đi chơi của nàng.

— À... Anh nói các cô bạn học của An ở trường... Nàng vội tiếp Các bạn của An nếu có ngạc nhiên chắc cũng chỉ ngạc nhiên vừa phải thôi. Bà Hiệu trưởng của An mới có phản ứng đáng sợ. Có thể bà ấy sẽ... ngắt đi...

Nàng ngả đầu ra phía sau và Hoàng Giang thấy hàm răng trắng đều như hạt lựu của nàng hiện giữa làn môi hồng như cánh hoa :

— Đó mới chỉ là chuyện mái tóc của An thôi.. Nếu bà ấy biết rằng đêm qua An ngủ trên ghế đá công viên rồi ngủ một mình trong phòng của một người thanh niên lạ... bà ấy có thể... chết luôn lắm ạ..

Khi nói những lời này, An nghĩ đến bà bá tước Vereberg. Trong tiềm thức của nàng, bà bá tước là hình ảnh của bà hiệu trưởng trong trường nữ trung học tưởng tượng của nàng. An đã quên cảm giác hối hận về câu chuyện nói dối này. Nàng nghĩ rằng nàng phải nói dối vì

lình trạng bất buộc, nói dối với thiện chí. Vì, một lần nữa, nàng nghĩ một cách hợp lý rằng nếu nàng nói thật với Hoàng Giang nàng là công chúa Anne, thượng khách của chánh phủ Ý Quốc, chàng sẽ bỏ nàng lại để chạy như chạy cho xa một trái mìn sắp nổ.

— Để cho thiên hạ khỏi xúc động vô ích — Hoàng Giang nói — An sẽ không nói cho ai biết về chuyện đêm qua An ngủ ở nhà tôi. Về phần tôi, tôi cũng không nói cho ai biết hết. Chuyện ấy là một bí mật riêng của chúng ta.

Nàng nghiêm trọng :

— Đó là một thỏa ước. Chúng ta vừa ký kết một thỏa ước.

— Sau khi ký kết một thỏa ước, các vị đại diện thường uống rượu mừng. An uống gì nào ?

An chỉ biết tên có mỗi một thứ rượu. Đó là champagne. Rất tự nhiên, nàng đáp :

— Champagne.

Hoàng Giang sửng sờ. Phải nói là chàng giựt mình mới đúng. Champagne là thứ rượu đắt tiền nhất trong thiên hạ. Chỉ có những nhà thượng lưu tỷ phú mới dám gọi champagne trong những quán nước ở La Mã. Và chàng không phải là tỷ phú. Nếu cô khách của chàng là một thiếu nữ nào khác, chàng đã có quyền nghĩ rằng nàng gọi champagne để phá chàng, để cho chàng chi tiền chết thối. Nhưng chàng kịp nhớ lại rằng cô khách của chàng chiều nay không phải là người thường, nàng có quyền gọi champagne và chàng có đủ điều kiện để chi tiền. Với 500 Mỹ Kim trong túi, chàng có thể chi những bữa tiệc đắt tiền nhất trong thành phố này. Tiêu đi 500 Mỹ Kim, chàng sẽ thâu về những danh vọng và số tiền 5.000 Mỹ Kim.

Chàng huýt gió gọi anh hầu bàn. Hành động huýt gió của chàng làm An ngạc nhiên. Chưa bao giờ nàng nghe thấy tiếng huýt gió gọi người lạ lòng đến thế. Nàng càng ngạc nhiên hơn khi thấy người hầu bàn nhanh nhẹn chạy tới sau tiếng huýt gió. Anh ta không có vẻ gì bất mãn với tiếng huýt gió đó.

— Có cậu dùng gì thêm ?

— Champagne. Thứ thượng hảo hạng..

Tuy gọi hào hùng như vậy. Hoàng Giang cũng thầm hy vọng là anh hầu bàn sẽ đáp là tiệm anh không có champagne.

— Có champagne Pháp Quốc thứ thiệt không đó chú ? Chàng hỏi tiếp. Chú hầu bàn thay đổi thái độ thật nhanh. Bộ mặt chú không còn cái vẻ vui tươi, thân mật nữa. Thay vào đó là nét kính cần dành riêng cho những vị khách quý uống champagne như người ta uống coca-cola và để lại những số tiền pourboire hậu hĩ.

— Thưa có chứ. Champagne Cordon Rouge, vô chai từ năm 1919.
(Còn nữa)

chút sa mù trong nỗi nhớ

HOÀNG MINH

Nhìn lên trên đồi, ngôi nhà em nằm bé xíu trông dễ thương chi lạ. Cái rét làm má, môi se sắt và em mở to mắt nghe tâm hồn run rẩy như cánh khô trước gió vào mùa đông. Em thọc tay sâu vào túi áo, lăm lăm đi trên con đường hoa cỏ dại mọc đầy, những bông hoa đơn sơ nổi bật lên giữa vẻ đẹp núi rừng khiêu con đường dài thêm và bài hát nào giờ đây chợt trở thành hoang vu hơn. Bão Mùa Đông Cửa Anh vang vang lên, em cất tiếng hát nhỏ nhỏ như thầm nhủ với lòng một kỷ niệm chưa bao giờ phai. Một con sóc chạy vụt ngang đường đi, bộ lông nâu sẫm lặn vào trong đám lá xanh. Hàng cây trên đầu đan vào với nhau, em đi hoài trong bóng mát, tưởng chừng mình nhẹ thênh thang như ngọn gió ri rào trong khu rừng thông. Ngày hôm qua, chị Thương bay về đây chơi bảo đùa em. Người ta ai cũng tung cánh bay đi khắp nơi, có mình mà khư khư ôm lấy vùng núi đồi quanh hieu buồn bã này... Em chỉ cười không đáp, mọi người đều có cái lý của họ thì tại sao em cần tìm hiểu cái gì đã buộc chân em lại nơi đây. Có lẽ mùa mưa về, những cây dương liễu bên hồ xanh tươi vẫn chào đón bước chân em như những người bạn tình thân và có lẽ vì cái lạnh gây gây nửa làm cho người ta uể oải lười biếng, nửa thúc giục một cuộc phiêu lưu vô bờ bến nào. Và khi những sợi mưa lướt thướt kéo về, em ngồi trong nhà nhìn qua cửa kiếng trong suốt, cảnh rừng âm u nằm bên kia quuyến rừ em lạ lùng, với tiếng gió gào thét như một tâm sự phẫn nộ nào dấy lên. Tiếng chó sủa chợt vang lên làm em giật mình ngờ ngác. Ngôi nhà Thanh ở trước kia nay đã có người dọn tới, hình như họ tới mới vài hôm. Em đưa mắt nhìn khu vườn, một vài chiếc ghế con con màu mè tươi mát nổi bật giữa đám lá cây... Con chó thôi sủa chạy trở vào quần theo chân một đứa bé gái mặc váy hồng đang ôm trái bóng nhỏ đi chập chững trong sân. Ngày đó, Thanh và em quen nhau rất mau vì dễ thương Thanh chưa chịu được những ngày tháng buồn bã, lửng lơ ở nơi đây. Nhìn vóc dáng gầy ốm và màu da trắng xanh của Thanh, em bỗng bùi ngùi thương cảm. Từ khi gặp em, Thanh có vẻ vui hơn, bảo có lẽ ngày dưỡng bệnh sẽ rút ngắn lại bớt. Những hôm trời có nắng, Thanh vác theo giá vẽ rủ em đi chơi. Những cánh rừng thông tràn ngập nắng mai bỗng trở nên sống động, hùng vĩ hơn trên khung vải Thanh vẽ. Hôm Thanh ra đi, em còn giữ lại một tấm hình Thanh vẽ em đứng bên dòng thác...

Khi ngồi cùng em trên chiếc ghế đá trong vườn Thanh, hồn nhiên kể những ngày còn đi học ở Sài Gòn. Em chợt buồn vẩn vơ khi nghe nhắc đến tên mấy cô bạn của Thanh. Trong mắt Thanh, em nhìn thấy bóng mình với mái tóc dài, đôi vai gầy guộc nhỏ... Thanh hỏi em về trường học, vườn bông của em và em thích kể những gì thật vui, cho Thanh cười. Lúc đó, em thấy mình bé nhỏ hẳn lại trước nụ cười « dễ thương » ấy. Ôi, có lẽ em yêu nụ cười ấy mất rồi ! Mùa mưa vẫn lạnh lẽo, trầm mặc và buồn rầu nhưng có ngọn lửa nào sưởi ấm tim em. Ngàn cây run rẩy bên bờ hồ như khi Thanh mở máy hát : « Nắng có hồng bằng đôi môi em, mưa có buồn bằng đôi mắt em, tóc em từng sợi nhỏ. Rớt xuống đời làm sóng lênhênh... » Mắt em đã long lanh. Ngày mai. Em nghĩ đến một ngày mai khi Thanh từ giữa vùng trời này.

tuổi ngọc

và bạn ngọc

● PHI YẾN (Saigòn): chưa quên bởi vì mới là « ngày xưa » chứ chưa là « ngày xưa ngày xưa ». Gửi lời thăm bạn bè nhé, Phiên Ý. Thỉnh thoảng nhớ nhắc lại một tí cho vui vui.

● DUNG (Đà Nẵng) : Giật mình cơ à, tưởng tiếng súng đạn làm Dung quên rồi chứ. Viết trở lại đi, vì ít ra cũng « béu xấu » được một người trong thiên hạ, không đủ hừng sao. KV... đi tu, hẳn không ưa kẹo, nếu không thì cửa tiệm hẳn đã sập vì tinh hay... ăn vụng rồi. Cám ơn Dung nhé.

● THỦY NHI (Nguyễn Thông) : Không nhất thiết phải âu yếm «hắn» vậy, nếu cần phải đá dít cho «hắn» đi, chẳng hạn như lúc này, TN đang cơn lao đao, không có cuộc Phóng vấn Nuôi Dưỡng TN, dám «hắn» lăn kèn vì tiếng súng lắm.

● HẠ LÝ (Gò Vấp) : Đâu dám ạ. Hồi tôi làm học trò tôi cũng dốt toán lắm. Dốt tính dốt toán nên bước xuống cuộc đời tính toán sai hết cả bây giờ mới chui vào làm nghề viết. Hãy viết cho đẹp chữ, đẹp tuổi đời Lý ạ, đừng thêm mong viết nghề làm gì. Chúc Lý mau giỏi toán.

● DU XÁM (Saigon) Bạn biết và nhớ kỹ quá làm tôi giật mình đấy nhé. Bỏ địa chỉ ấy mười năm nay rồi bạn ạ.

Cám ơn về những lời thăm hỏi của Du.

● LÊ DUY UYÊN (Saigòn) Cháu làm nghề thầy bói được đó, bói trúng phóc. TN không có thi văn đoàn nào cả, cũng chẳng có bài nào đang có mở ngoặc TVĐ ở dưới tên. Một câu rất tiếc thật to nhé.

● THAO DIỄM (Phố Nguyễn) Anh không hiểu Diễm viết gì và vẫn đợi Diễm sẽ viết gì. Chờ bài của Diễm.

● DƯƠNG CUNG BẮC Nhớ dùm anh nhiều quá đó nhá. Đọc đề nghị của Bắc sẽ cho « quân ta » đánh mạnh. Phải yểm trợ tinh thần anh mới được chứ.

● NGUYỄN THÚY ÁI (Quảng Ngãi). « Chúng cháu có ba người ». Thế gọi là ban tam ca... Tuổi Ngọc nhé. Cháu cứ hùng dũng gửi bài về cho tòa soạn, mong được đăng bài của cháu thấy mở đi ấy.

● NGUYỄN THỊ CHIỀU THU (Vĩnh Long): Đặng xuân Côn vẫn chưa về. Công việc tòa soạn phải chia đều ra cho mỗi người. Và ai cũng bận rộn cả. Thư em làm cho tòa soạn cảm động. Vậy tòa soạn phải cảm ơn cái sự đi làm của em, và chờ mỗi đầu tháng chắc chắn biết Tuổi Ngọc bán thêm được... năm số.

● TRẦN VĂN CUONG (Saigòn): Tại em đi mà không coi ngày nên cuối cùng đi đến nơi mà không gặp được

ai cả. Không phải anh D.A. thất hứa đâu. Thư có về... cay đắng mùi đời ghê. Thôi hôm nào em trở lại thử xem.

● NGUYỄN NIÊN (BBC 3435): Thư của bạn làm D.A. cảm động. Và vì thế nên Tuổi Ngọc không thể chết được. Nó chết, là DA đã phụ lòng của bạn đấy, người bạn thân mến ạ.

● VŨ KỶ LINH (Nha Trang): Không phải ông phát thư nghèo mang thư tới tòa soạn bằng cái túi lủng đít đâu. Nhưng vì ông ấy đăng tri một tí. Và thư cháu đành đi tới một địa chỉ khác, thay vì... Tuổi Ngọc. Trong tình trạng hiện tại TN không thể làm những số đặc biệt, trừ... trường hợp hết sức đặc biệt ?

● HIỀN TRẦN (Tuy Hòa): Tòa soạn xin lỗi ông về việc sơ xuất đó, nếu có. Nhưng chúng tôi nghĩ là thư ông đã đi lạc địa chỉ thì đúng hơn. Chứ nếu nhận được bài không lý do gì chúng tôi lại không ghi tên ông vào mục... bài nhận được. Mong ông thông cảm.

● TRẦN HÀ TỊNH MAI (Quang Trung): cháu có quyền trả lời với ông anh gàn gàn của cháu rằng: Chính tui đây cũng là một cây viết cừ khôi của TN chớ bộ, và nếu mai mốt bài cháu đăng cháu mua mười số về đề rải rác trong phòng ông ta, chắc chắn ông ta sẽ phục tài cháu.

● QUÁCH THANH SƠN (Hố Nai): Đề nghị của em tòa soạn sẽ lưu ý. Về quyền « Con Thúy », ở tòa soạn không còn. Em nên hỏi mua ở các nhà sách ở Biên Hòa tiện hơn.

● LÂM PHƯƠNG THẢO (Hố Nai) :

Bây giờ trả lời cháu đây. Mong sẽ đền được món nợ cũ, và huê. Cháu nhé. Đứng rồi, trong tòa soạn ai cũng chiều và đều vui tánh. Nhưng cháu là con trai mà sợ gì. Đề hỏi lại ĐTL xem. ĐTL sẽ trả lời những thắc mắc của cháu.

● LÊ KI MA (Saigòn): D.A. đã không còn viết nhật báo và bẽ bút không thêm luận tội của thiên hạ nữa. Đó là quá khứ và quá khứ không hay ho gì thì phải quyết liệt từ bỏ. Cám ơn em đã nói lên giùm anh điều đó. Bây giờ chỉ lo làm Tuổi Ngọc. Gắn liền với Bạn Ngọc và viết những gì rất chân tình.

● NGUYỄN MÂY THU (Saigòn): Phải khó với mình để hy vọng chọn được bài hay mà đăng. Có được một trái tim biết hồi hộp cũng thú vị lắm chứ. Cháu có quyền hồi hộp vì càng hồi hộp người ta càng yêu đời. Cám ơn lời hỏi thăm của cháu.

● LA THỨ (Đà Lạt): Tên cháu nghe có vẻ... âm nhạc ghê nơi. Chắc ở nhà cháu có người thích dạo đàn ở cung la thứ? cháu không cần phải uống thuốc liều nữa, vì tòa soạn có ai dữ đâu. Lần sau cháu nhớ mua TN sớm. nếu cháu thích ăn được nhiều cơm, và nhớ viết bài trên một mặt giấy.

● TRÀ LÝ (?): Đó cũng là ước mơ của chú trong ngày trở lại Thái Bình Cháu hãy chờ đi, thế nào cũng đi chung một chuyến tàu về quê hương. ĐTL nhận cháu là cháu của chú ấy rồi. TKT cảm ơn lời hỏi thăm của cháu.

TRẦN VĂN HIẾU (Đà Nẵng): ĐXC với chú là anh em cột chèo, thật chứ sao lại đùa. NTA bị đau liệt

giường nên không thể trả lời bạn Ngọc nữa. Chờ NTA lành bệnh đã cháu nhé. Một vài tuần nữa thôi.

● HOÀNG THỊ DẤU ÁI (Đà Nẵng): Mục «bạn ngọc và tuổi ngọc» là để trả lời thư bạn ngọc, sao cháu lại lo là thư mình gửi tới sẽ không được trả lời? Cháu thắc mắc nhiều ghê nhỉ. Kiến vàng là... chủ tiệm چاپ pho, bài vở thuộc về hai «vị» thư ký tòa soạn.

● MINH TÙNG (Saigon): Có thể mà em cũng không hiểu. Vậy trả lời rõ ràng đây: Nếu đăng được là bài khá được chọn đăng ấy. Tòa soạn sẽ rất hân hoan đăng. Em cứ gửi bài về tòa soạn. Còn việc hướng dẫn em trên con đường văn nghệ thì anh không dám đâu.

● HỒNG HẠNH (Đà Lạt): Trời mưa, nằm trên giường gặm bắp nướng với cái lạnh ở Đà Lạt thì không còn gì thú bằng. Sao cháu không «sáng tác» thật nhiều thơ con cóc cho chú đọc. Phải cháu có bà con xa gần gì đó với Bích Thuận?

tuổi ngọc

In tại nhà in
NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG
38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn
giá bán

Một số 60đ.
Ba tháng 720đ.
Một năm 2880đ.
TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI

270, Đê Thám — Sài Gòn

● MIỀN MIỀN (Kiến Hòa): Em làm anh cảm động ghê nơi. Việc gì phải rào đón thế hả Miền? Bao giờ cũng nhớ ngày xưa và những con chim bé nhỏ. Nhớ và viết thư cho «Anh cả» là quý lắm rồi. Anh vẫn mong có một ngày nào gặp lại tất cả các em, nói chuyện về mơ ước của một người không bao giờ muốn lớn. Nhưng biết ngày đó là ngày nào, khi đời sống càng ngày càng đưa chúng ta xa rời tuổi nhỏ, kỷ niệm. Vẫn muốn nói với em thật nhiều... Nhưng phải ngừng. Em viết bài thường xuyên nhé.

● ANH VIỆT THI (Hội An): Tòa soạn rất cảm động với bức thơ của bạn. Việc bạn nói không khó nhưng hơi phiền phức vì ông BÐ của mình đã rùa mà lại lơ đãng. Những số báo rời không còn vì mấy ông Ba Tàu đã nhúng mực bán ký, Bạn mua 3 bộ Tuổi Ngọc I, II và III có đầy đủ những số báo đó. Bạn gửi bưu phiếu 1.800 đồng và đề tên ông Phạm Đình Thống.

● NGỌC HÂN (Sài Gòn): Bày đặt ký bút hiệu khác nhé. Nhưng làm sao qua nổi trí nhớ của anh. Thắc mắc nhiều quá. Có nói chắc em cũng không tin thường là thế. Nói thật không tin nhưng nói dối lại... tin như sấm. Cho gửi lời thăm cô Q. Hương với nhé.

● KHANH HƯƠNG: Em chê TKT quá xá làm hấn cụt hứng. Hấn sắp tạm biệt tòa soạn để lên núi học nghề. 30 năm sau trở về viết Huyền Xưa lại cho em vừa ý đấy. Ôi cảnh biệt ly sao mà buồn vậy. Có cần nhắc với hấn câu đó không?

● HẠ UYÊN (Sài Gòn): Cháu nghĩ thật nhiều nhưng cháu không viết ra

giấy thi làm sao nghĩ tiếp được. Và thành một bài văn hay thơ? Tòa soạn đang chờ cái ý nghĩ được viết ra giấy của cháu đây. Ngọc Thân Ái đau nặng, đã đỡ rồi cháu ạ.

● NGUYỄN HỒNG (Bla): Đóng báo là một công việc của nhà in. TN chỉ có thể làm đến như vậy mà thôi, không cách nào đóng chắc hơn được. Trừ trường hợp... khâu bằng chỉ. Việc này tốn nhiều tiền lắm, TN đầu hàng. Cháu thông cảm cho TN vậy nhé.

● LƯƠNG VĂN BÌNH (Tam Kỳ): TN không đăng được nhạc trừ vài số thật đặc biệt. Thế nên cháu đừng gửi về nữa, thất lạc thì ổng công cháu ghê lắm.

● LÊ THỤY VI (Thủ Đức): Được chứ sao không. Cháu cứ liên lạc với Phạm Đình Thống để có Phượng Vĩ đặc biệt. Nhé.

● THÁI TUYẾT (Huế): ĐTL đã...

phục hồi công lực. Đang viết «Vương Cổ Hẹn». Chắc chắn cháu sẽ gặp lại một dáng dấp nào đó của Viễn và Quỳnh như cháu mong đợi.

● LÃNG THANH (Bệnh Viện): Mừng Mán tên thật là Trần Văn Quảng, đóng lon Thiếu Úy phục vụ ở phòng tâm lý chiến Sư Đoàn I ở Huế. Người mà cháu nói không phải M. M. đâu. Thằng Khoa đang in, đợi in xong cháu hãy gửi mua.

● KHƯƠNG AN (Huế): Bạn quá không trả lời thư riêng cho cháu được đâu. Chú trả lời trên báo với bút hiệu của cháu thì ai biết đâu mà... nhột lưng. Bài cháu đang đọc. Sẽ trả lời thật gấp cho cháu.

● CHU MẠC LAN (Tuy Hòa): Tòa soạn sẵn sàng đón nhận sự cộng tác của cháu. Có gì mà gọi là «cao vọng văn chương». Cháu hãy tới với IN bình thường trong tinh thần... bạn ngọc và Tuổi Ngọc.

ĐÃ PHÁT HÀNH

HUYỀN XƯA

Truyện dài: TỪ KẾ TƯỜNG

- MỘT TÁC PHẨM KHÔNG THỂ THIẾU TRONG CẬP SÁCH HỌC TRÒ
- QUÀ TẶNG ĐẸP NHẤT, KỶ NIỆM NHẤT CHO NHỮNG NGÀY RỜI TRƯỜNG XA LỚP

DUYÊN ANH viết tựa

CUNG TÍCH BIÊN ● NGUYỄN THỤY LONG viết bạt

ĐỜI MỚI xuất bản

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

thơ

Hoài Thụy, Nguyễn Bảo Hạ Quyên, Thủy Nhi, Thùy Nhi, Trà Lý, Lê thị Hoài Vương, Nguyễn Nguyễn Thục Miên, Nguyễn thị Thu Trúc, Tri Huyền Âm, Nguyễn Thúc Dũng, Huyền, Lê Đức Lang, Khuê Các, Lân Đình, Hoàng Văn Dũng, Nguyễn Nguyễn Mộng Hoa, Cung Trọng Dũng, Nguyễn Thế Triach, Hồ Đình Luận, Nguyễn Linh, Phi Thanh Huyền, Nguyễn Thanh Lộc, Phan My My, Thu Hương, Vị Tha, Tê Hát Bình Phương, Phạm Nguyễn Hạnh Ngọc, Dương Nguyệt Thu, Đặng Tử Đan, Từ Tâm Thủy, Mạc Huyền Giang, Tôn Nữ Thu Dung, Anh Tê Hát, Nguyễn H. Định, Trà Hoàng, Nguyễn Thị, Nguyễn Ngọc Nghĩa, Lê Cường, Hồ Tà Dôn, Hà Mật Thương, Phạm Huy Ngũ, Nguyễn Mây Thu, Nguyễn Đình Lợi, Mỹ Ji, Trần Khắc Thành, Trần Kim Đan Thục, Phạm Văn Từ, Bảo Hương, Mai Lăng Du, Lữ Hoài Nhân,

văn

Mực Tim Sớm Mai, Lê Đức Lang, Mây Chiều, Minh Tùng, Hoàng Minh, Hoài Miên, Phạm Nguyên, Ái Nguyên, Mây Cận, Dung Hạ, Hoàng Dấu Ái, Đoàn Trinh, Nguyễn Thúy Ái, N.M, Đặng Vũ Vương Ngọc, Mây Nhạn, Kà Hát Bình Phương, H.T.T. Tâm, Vũ Văn Lang Thang, Mai Mây, Thần Thị Thụy Vi, Du Mùa Đông, Huỳnh Bá Ngọc, Ngô chí Công, Vũ Thị Cỏ May, Nhôm, Ái Khanh, Xuân Linh, Phù Trầm, Vũ Kơ Linh, Vũ Thị Bích Thái, Lê Thị Suong Ngọc, Nguyễn Thị Chiêu Thu, Em Phi, Nguyễn Lâm Thương Hoàng, Nguyễn Thị Thu Trúc, Hồng My, Lê Minh, Lê Trần Vĩ Tuyền, Ngọc Cưng Hoàng, Dandelion Hạnh, T, Hoàng Thụy Uyên, Vương Ngọc, Pensée, Bích Hà Ng. Thanh.

trả lời phỏng vấn

Mỹ Trầm Uyên, Lam Nguyễn, Tulupe, Thương My, Thanh Vân, Thùy Vi, Lê Bình Tử, Nguyễn Thị Thắm, Ngọc Nhan, Hải Thụy, Nguyễn Sang Huyền, Uyên Vi, Diễm Ý, Lương Thị Ngọc Diệp, Lê Hoàng Hiện, Trần Văn Thảo, Ti Phi, Nguyễn Văn Mùa Đông, Phan Vinh Hiền, Đặng Quang Huy Vũ, Vịt Xiêm, Hoài Hương, Hà Thị Phổ Châu, Minh Lý, Thoại Sao Dung, Bùi Thị Thu Hà, Trung, Nguyễn Thị Thư, Liên, Trần Huỳnh Bảo Khánh, T.H Thơ Thơ, Ngân Linh Vũ, Huỳnh Thị Phương Thảo, Đoàn Thị Thông Xanh, Guitar Hoàng, Hoa Thược Dược, Nguyễn Thế Sinh, Nấm Hương, Lê Ki Ma, Vũ Thị Uyên Ương, Nghiêm Hoa, Phượng Mai, Trần Hồ Trương Huỳnh, Huỳnh My, Ngô Trọng Bình, Đỗ Khánh Đăng, Bích Huyền, Trần Văn Cường, Hằng, Hoàng Thi, Ngọc Thụy, Trương Thị Miên Hải, Dương Cẩm, Thế Lại, Vương Hữu Thái, Mimosa Ngọc, Phan Thị Lên Ngôi, Hà Ngọc Anh, Nguyễn Thị Tuyết Trinh, Phan Minh Hồng, Lê Tại Xuân, Thùy Trinh, Phạm Thị Vĩnh Nghi, Trương Thiên Thu, Qui Ty, Trần Thị Mạnh Kha, Lê Ngọc Thu, Kim Phượng, L.V.T., Uyên. Dê Tê, Nguyễn Đình Thanh, Ngọc Văn, Trần thị Thục Phiến.

phượng tháng năm • duyên anh

(Tiếp theo trang 8)

— Anh Chương bảo không nhận được thư của Phượng ?

— Tôi nói dối.

— Anh Chương bảo Phượng giận thi sĩ Tùng ?

— Tôi...

Phượng cướp lời tôi :

— Anh nói thật.

Nàng tiếp :

— Và anh bảo anh không buồn những ngày Phượng nghỉ học.

— Tôi...

— Anh nói dối.

Phượng ngược nhìn bầu trời mùa xuân :

— Phượng muốn bị anh nói dối anh.

Tôi hỏi :

— Tại sao Phượng không nói dối tôi ?

— Hai chúng ta chỉ nên có một người nói dối, vì thế đó. Và còn vì không có « con » Cuội.

— Phượng thông minh quá.

— Thông minh à ? Đừng bảo Phượng thông minh, anh Chương nhé !

Phượng không thích thông minh hay khôn ngoan.

Bống Phượng nói :

— Sắp tới tháng Năm rồi. Tháng Năm Phượng có nhiều chuyện để nói với anh. Phượng lại hy vọng những chuyện ấy không được nói.

Tôi hỏi :

— Còn một điều Phượng muốn xin tôi ?

Phượng nhìn tôi đắm đắm :

— Như lời dạy của thánh trong quẻ thẻ Phượng đã xin cho anh.

— Phượng xin tôi thi đỗ ?

— Dạ.

— Nhớ tôi trượt ?

— Anh phải đỗ.

— Làm cách nào biết trước ?

— Anh đừng hút thuốc lá mỗi khi nhớ tới người nào đó nữa.

Tôi lặng yên. Nghe xao xuyến đang nổi sóng tự đáy hồn. Tôi hiểu Phượng rồi. Tôi nói :

— Chiều nay tôi không thể ra bờ sông với Phượng được. Nhánh lộc và quả Hà Nội của Phượng, Phượng hãy giữ giùm tôi tới tháng năm.

Phượng có vẻ buồn :

— Vâng, tới tháng năm.

Chúng tôi vào lớp. Từ lúc đó, khuôn mặt Phượng đăm chiêu lạ thường. Và đẹp lạ thường. Hương tóc Phượng vẫn tỏa mùi thơm tuyệt diệu. Phảng phất làn khói buồn mỏng tựa khói sương. Tôi biết tôi đã yêu Phượng. Bây giờ mới biết đánh và yêu để đọc và thấm nghĩa buồn. Tình yêu luôn luôn có nỗi buồn đi bên cạnh. Nỗi buồn tôi hiện mang là nỗi buồn thi cử. Đời học trò, đáng lẽ, chỉ nên có những giờ ra chơi. Trong giờ ra chơi, người học trò tha hồ mộng mị mà không hề lo lắng ngày mai rời trường, xa lớp. Thi cử là mối đe dọa hãi hùng. Không ai sợ trượt. « Học tài thi phận ».

Nhưng trượt rồi còn dịp trở lại trường cũ không? Và định mệnh (Sao tôi ghét hai tiếng này thế, nó gọi tưởng một kẻ vô hình ác nghiệt đã cố tình an bài cho mỗi đời người một định mệnh) nào sẽ ám ảnh những câu học trò « lạc đề thi »? Tôi chợt nhớ một truyện ngắn của Nhất Linh đã diễn tả cái định mệnh trớ trêu của một anh học trò giỏi, thông minh. Anh ta cầm chắc mảnh bằng. Tương lai anh ta hứa hẹn vợ đẹp nhà giàu. Anh đi thi. Đỗ viết. Vào vấn đáp chỉ vì nhanh tay cầm cục tẩy trên bàn vị giám khảo chặn tờ giấy cho gió thổi bay mà bị đánh trượt. Cục tẩy xóa tương lai rực rỡ của anh. Đời anh thủng một lỗ. Anh về quê, lấy vợ quê, mở quán hàng bên đường, cả ngày đập ruồi và hút thuốc lào vật! Truyện ngắn đó, nhớ lại, tôi sợ hãi vô cùng. Và tôi ghét thi cử. Thế mà tôi cứ phải học thi. Phụng ơi, nhờ tôi trượt?

Tôi thả mắt qua khung cửa nhỏ. Khoảng trời quen thuộc của tôi, dường như, nhiều mây đen.

(Trích một đoạn trong truyện dài PHỤNG VỊ)

biết một biết mười • Nguyễn thế

(Tiếp theo trang 14)

Học « Chính trị Kinh doanh » phải học ở Dalat. Nay Viện Đại học Dalat đã mở lên Cao học Chính trị Kinh doanh. Ban Cao học được diễn giảng tại Saigon.

Học Chính trị Kinh doanh không đòi hỏi một khả năng chuyên môn nào. Tuy nhiên cần phải khá Anh ngữ vì phải tham khảo nhiều sách của Hoa Kỳ là nước tiến bộ nhất trong lãnh vực này.

2— Chương trình thi vào Ban Đốc sự Hành chánh gồm :

- một bài luận văn tổng quát, thường nhắm vào các đề tài chính trị thời sự, hiểu biết về nghệ thuật lãnh đạo, cai trị...
- một bài Sử, Địa thuộc chương trình đệ II và đệ I Trung Học (chương trình giới hạn).
- một bài dịch Việt sang Anh hoặc Pháp văn.

Ban Đốc sự học 3 năm. Tốt nghiệp thi được bổ nhiệm ngay vào ngạch Đốc sự Hành chánh (Phó Đốc sự chỉ là một *Trật* trong *Ngạch* Đốc sự) sau 2 năm tập sự.

Còn Quận trưởng là một *Chức vụ* trong chính quyền. Có các Đốc sự HC cả đời không bao giờ làm Quận Trưởng (Thí dụ những người được bổ nhiệm làm việc tại các Phủ, Bộ, ở Trung Ương, hoặc những người tuy phục vụ ở các Tỉnh nhưng lại được bổ nhiệm làm Trưởng Ty rồi lên luôn Phó Tỉnh Trưởng mà không phải làm qua chức Quận Trưởng).

3.— Hiện tại các Tòa Đại sứ ngoại quốc không mấy tin tưởng vào các học bạ của mình, nên mọi sinh viên muốn xin du học đều phải qua một cuộc trắc nghiệm khả năng sinh ngữ do Tòa Đại sứ quốc gia liên hệ tổ chức.

4.— Học ngành Kinh tế Thương mại muốn thành công, cần nhất phải có óc phán đoán thực tế. Ngoài ra nếu muốn học cao cũng còn cần phải giỏi về Toán vì Kinh tế học ngày càng tiến bộ, đi sâu vào cơ hành của các hiện tượng kinh tế, muốn phân tích cần phải có khả năng về toán học.